STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

146. ÅRGANG NUMMER 8 AUGUST 1997

AUGUST 1997

STJERNEN

PÅ FORSIDEN:
Aktive, unge sidste dages hellige som Jarom LaPierre på 18 skaber en åndelig arv i Quebec i Canada, hvor historien er en del af dagligdagen. Se »Jeg mindes,« side 40. (Foto: Richard M. Romney).

***BØRNESTJERNENS* FORSIDE:**
Sabbatsstudium, af Sheri Lynn Boyer Doty

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

STJERNEN
AUGUST 1997 • 146. ÅRGANG • NUMMER 8
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.
Det Første Præsidentskab:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust
De Tolvs Kvorum:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring
Redaktør:
Jack H Goaslind
Vejledere:
L. Lionel Kendrick, Wm. Rolfe Kerr
Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftasssistent: Beth Dayley
Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew H. Maxwell
Stjernen:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Kirkenyt: Susanne Perkins
Redaktionens adresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Printed in Germany

Send alle bestillinger, spørgsmål og betaling af abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
Tlf. 48 18 77 27; fax 48 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

USA and Canadian subscription price is $9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old address and new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

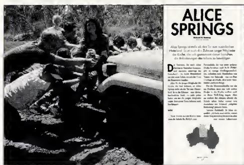
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ISSN 0900-2545
97988 110
Danish

PÅMINDELSER FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

De inspirerede budskaber fra Det Første Præsidentskab minder os om, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvor vi skal hen. Det har styrket mit vidnesbyrd at læse om brødre og søstre fra hele verden. Tak for det vidunderlige tidsskrift *Liahona* (spansk). Det har en ganske særlig plads i mit liv og mit hjem.

Cecilia González,
Mission Viejo 5. Gren,
Santa Ana Syd Stav, Californien, USA

EKSEMPLER FRA ALICE SPRINGS

Artiklen »Alice Springs« i martsnummeret 1996 af *Der Stern* (tysk) rørte mig dybt. Jeg lagde bladet fra mig flere gange, men blev ved med at tage det op igen for at læse artiklen. Jeg vil gerne takke de unge australske søskende, som omtaltes i artiklen, fordi de er et godt eksempel på, hvordan vi skal tjene Herren. Jeg ønsker alle unge mennesker fortsat styrke og trofasthed i Herrens værk!

Gisela Ludwig,
Hohenstein-Ernstthal Gren,
Leipzig Stav, Tyskland

MISSIONÆRREDSKAB

Inden jeg rejste på mission, gav jeg en kollega et abonnement på *A Liahona* (portugisisk). Tre måneder senere var hun døbt og er i dag et trofast medlem af Kirken.

Som missionær tager jeg altid noget fra tidsskriftet med til vores undersøgere. De er altid interesseret i artiklerne, og de føler Ånden meget stærkt. Dette tidsskrift er et stærkt missionærredskab – hvis vi bare vil bruge det.

Ældste Gevezier,
Recife Missionen, Brasilien

FORTSAT ÅBENBARING

Jeg bliver åndelig styrket, når jeg læser *La Stella* (italiensk), og jeg er vor himmelske Fader taknemlig for fortsat åbenbaring og for de inspirerede ord, jeg kan læse i tidsskriftet.

Jeg er især taknemlig for præsident Gordon B. Hinckleys artikel »Elias' Ånd« i novembernummeret 1996. Jeg elsker slægtsforskning. Hvis vi vil arbejde trofast, kan vi føle fred og glæde ved at knytte vores familie sammen i evigheden.

Laura Caliò,
Milano 1. Ward,
Milano Stav, Italien

SPØRGSMÅL OG SVAR opfordrer unge læsere til at besvare nedenstående spørgsmål. Send dit svar til SPØRGSMÅL OG SVAR, STJERNEN, Borups Allé 128, 1. th, 2000 Frederiksberg. Du kan skrive dit svar på dansk. Husk at vedlægge navn, adresse samt ward og stav. Du må også gerne vedlægge et foto af dig selv.

SPØRGSMÅL: Jeg er bekymret for min familie. Det er svært at få mine brødre til at gå i kirke, og min storesøster er ikke særlig aktiv. De viser ikke den store respekt for vores forældre. Hvordan kan jeg gøre mit hjem lykkeligere og mere åndeligt?

INSPIRERENDE TANKER

Præsident Gordon B. Hinckley

Vidnesbyrd

I al vores gøren, i al vores lederskab og i al vores undervisning er det vigtigste, vi kan gøre for dem, som vi leder, at hjælpe dem til at udvikle et levende og stærkt vidnesbyrd og en kundskab om Guds Søn, Jesus Kristus, verdens Forløser, vores frelses Ophav, han som sonede for verdens synder og banede vejen til frelse og evigt liv. Jeg håber, at vi i alt, hvad vi gør, på en eller anden måde konstant nærer vores folks vidnesbyrd om Frelseren. Jeg glæder mig over – for jeg ved, at det forholder sig sådan – at når et menneske har et ægte vidnesbyrd om vor Herre Jesus Kristus, så vil alt andet falde på plads … Det er den rod, hvorfra al dyd udspringer blandt dem, der kalder sig sidste dages hellige« (regionalkonference for gifte studerende på BYU, præstedømmets lederskabsmøde, Provo, Utah, den 10. februar 1996).

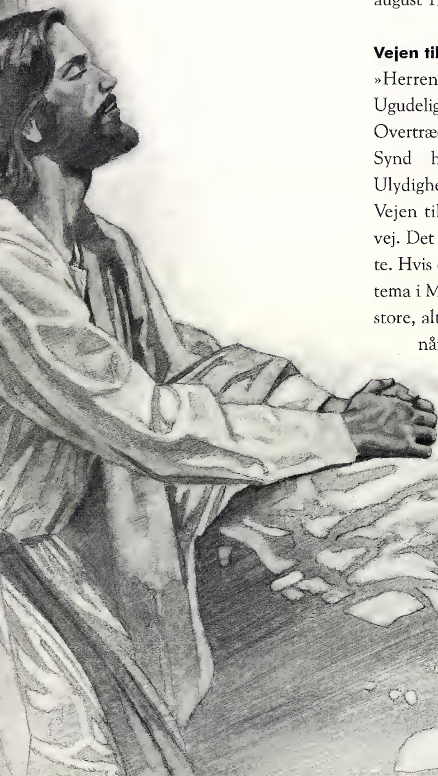

Det vigtigste vi kan gøre for dem, vi leder, er at hjælpe dem til at udvikle levende og stærke vidnesbyrd og en kundskab om Guds Søn, Jesus Kristus, verdens Forløser.

MALERI: *HAN ER OPSTANDEN,* AF DEL PARSON; ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Forsoningen

»Hvis nogen nærer tvivl om dette værks guddommelighed, så lad vedkommende overveje betydningen af forsoningens rige frugter. Ja, opstandelse, som ved Guds nåde skænkes alle mennesker, men derudover kan vi også opnå ophøjelse og evigt liv ved at anerkende og efterleve evangeliets principper. Hvor føler jeg mig dog taknemlig over det« (fireside i Nottingham i England, den 30. august 1995).

Vejen til lykke

»Herrens vej er lykkens vej. Ugudelighed har aldrig været lykke. Overtrædelse har aldrig været lykke. Synd har aldrig været lykke. Ulydighed har aldrig været lykke. Vejen til lykke er at følge Herrens vej. Det tror jeg på af hele mit hjerte. Hvis der findes et gennemgående tema i Mormons Bog, så er det dette store, altoverskyggende budskab: at når et folk levede i retfærdighed, var de lykkelige og nød fremgang, og når de sank ned i ugudelighed, oplevede de elendighed, krig, fattigdom og problemer. Det tema går igen hele vejen gennem Mormons Bog. Det var sandt dengang, og det er det stadig. Vejen til lykke for denne Kirkes medlemmer ligger i at følge Herrens veje« (regionalkonference på Oahu på Hawaii, den 18. februar 1996).

Vi er et pagtsfolk

»Vi er et pagtsfolk, og det er en alvorlig sag. Da dette værk blev genoprettet og Herren fastslog formålet med genoprettelsen, sagde han, at en af årsagerne til genoprettelsen var, at hans evige pagt skulle grundfæstes på ny ... Nu i denne uddeling er den evige pagt blevet bekræftet igen. Vi indgik den pagt, da vi blev døbt. Vi blev derved optaget i hans guddommelige familie. Alle Guds børn er af hans familie, men der er på en særlig og vidunderlig måde et specielt forhold mellem Gud og hans pagtsbørn ... Hver gang vi modtager nadveren, gør vi det ikke blot til minde om Guds Søns offer, han som gav sit liv for enhver af os, men der er den ekstra dimension, at vi påtager os Jesu Kristi navn og lover at holde hans bud, og han lover os, at han vil velsigne os med sin Helligånd. Vi er et pagtsfolk, og der følger store forpligtelser med den pagt« (fireside i København, den 14. juni 1996).

Joseph Smiths tro

»Joseph gik ind (i lunden), som dreng. Jeg har tit spekuleret på, hvorfor Herren ville have ham til at gå derind som 14-årig. Hvorfor ventede han ikke, indtil (Joseph) var 20 eller 30 eller 40, når han havde den naturlige myndighed, som kommer med alderen? Han gik ind – Herren tillod det – og han besvarede hans bøn, fordi Joseph kom med en ung mands fulde oprigtighed. Der var ingen tvivl i hans sind. Han sagde, at hvis nogen havde brug for visdom, så var det ham, og han bad om den i fuld tillid til, at der ville ske noget som svar på hans bøn. Vi kender intet til ordlyden af Josephs bøn. Men vi ved, at han stillede et spørgsmål, og at der fandt en samtale sted. Og på de minutter, hvor lange eller korte de nu end var, lærte Joseph Smith mere om Guds natur, end alle verdens teologer nogensinde havde lært« (missionærmøde i Rochester i New York, den 12. juli 1996).

Familieproklamationen

»Hvorfor kommer vi med denne familieproklamation nu? Fordi familien er under angreb. Over hele verden går familier i opløsning. Det er i hjemmet, at vi begynder på at forbedre samfundet. Børn opfører sig for det meste sådan, som de bliver belært om at gøre. Vi vil gøre verden bedre ved at gøre familierne stærkere« (pressekonference i Tokyo i Japan, den 18. maj 1996).

Hustruvold

»Behandl jeres hustruer med venlighed. En af de største sorger i verden, som har fundet sted blandt mennesker i alle lande i generationer, er hustrumishandling. Ingen mand er værdig til at bære præstedømmet, hvis han mishandler sin hustru, sine børns mor. Vis hende jeres kærlighed, jeres respekt og jeres værdsættelse. I kan ikke træde ind i den højeste herlighed i Guds rige, medmindre I kommer der hånd i hånd med jeres ægtefælle. Det har Herren gjort klart« (fireside i København, den 14. juni 1996).

Til unge

»I er vidunderlige, og I har muligheden for at udrette store og fantastiske ting. Lad ikke nogen standse jer, lad ikke nogen stå i vejen for jer og lad jer ikke køre ud på et sidespor af noget som helst, der kan skade eller såre jer. 'Gør hvad er ret, lad så følgerne komme' (*Salmer og sange,* nr. 153). Hvis en fest udvikler sig i en uheldig retning, så sig farvel og gå derfra. Vær tapre, gør hvad er ret, stol på Herren, og han vil velsigne jer på en vidunderlig måde« (ungdomsmøde i Denver i Colorado, den 14. april 1996).

Uddannelse

»Vi lægger stor vægt på uddannelse. Vi oplever et interessant fænomen i Kirken. En nylig undersøgelse har vist, at jo højere uddannet medlemmerne er, desto mere aktive er de i Kirken. Det siger en hel del. Mange mennesker mener, at religion er noget for dem, som er ulærde og savner stabilitet i deres liv, men denne undersøgelse viser generelt, at jo højere uddannede de er, desto mere aktive er de i Kirken. Det synes jeg er fantastisk. Det er meget sigende« (interview med Lawrence Spicer, London News Service, den 28. august 1995).

Patriarkalske velsignelser

»Jeg håber, at vi opmuntrer dem, der er modne nok til at værdsætte betydningen af en patriarkalsk velsignelse, til at modtage en sådan. Jeg regner min patriarkalske velsignelse blandt de helligste skatte i mit liv. En patriarkalsk velsignelse er enestående og hellig og personlig og vidunderlig og gives til ethvert medlem af Kirken, der lever værdigt til at modtage den. Brødre, jeg håber, at især I, der sidder i biskopråd, vejleder medlemmerne om dette. Og jeg håber, at I patriarker er velsignede med Herrens inspiration og åbenbaring, når I lægger hænderne på medlemmerne i udførelsen af jeres hellige kaldelse som patriark. Hvor er en patriarkalsk velsignelse dog enestående, personlig og vidunderlig, når den erklæres med præstedømmets myndighed og i kraft af embedet og kaldelsen som patriark i Herren Jesu Kristi navn«

(regionalkonference i Smithfield-Logan i Utah, præstedømmets lederskabsmøde, den 20. april 1996).

Fordele ved at være missionær

»Alt det gode, der er overgået mig i alle de år, der er gået, kan jeg spore tilbage til min oplevelse som missionær her« (fireside i forbindelse med genindvielsen af kirkebygningen i Hyde Park i London, den 27. august 1995).

Templer og tempelægteskab

»Hvor er (et tempel) dog en pragtfuld bygning. Men uanset hvor smuk bygningen er, så er den dog kun et middel og ikke et mål i sig selv. Det bygningsværk er opført og indviet til forrettelsen af de hellige ordinanser, som Herren har åbenbaret i denne tid, og blandt disse hellige ordinanser er ægteskab for tid og al evighed. Dets lige findes ikke noget andet sted i verden. Og jeg håber, at I, når I tænker på ægteskab, vil træffe en ufravigelig beslutning om, at I vil vies i Herrens hus« (UV-fireside i San Diego, Californien, den 24. marts 1996).

Til unge piger

»Jeg vil gerne sig til jer unge piger, som er til stede i dag, at I aldrig skal føle noget mindreværdskompleks i forbindelse med jeres plads i den verden, I lever i. I er Guds døtre, og jeg er overbevist om, at vor himmelske Fader elsker sine døtre lige så meget, som han elsker sine sønner. Hold hovedet højt, vær tapre, gå frem i retfærdighed og tro og dyd og sandhed, og lad ikke nogen nedgøre jer eller snyde jer. I er Guds døtre. Vær jeres guddommelige arv værdige, mine elskede unge piger. I er på ingen måde mindreværdige. I evangeliets plan er I Guds døtre. Enhver af os har sin plads i den storslåede, guddommelige plan, og vi bør ære den kaldelse og de talenter og de opgaver og de gode egenskaber, som vi har i os« (regionalkonference på Ricks College, Rexburg, Idaho, den 29. oktober 1995).

Helligholdelse af sabbatten

»Sabbatten er meget dyrebar. Den repræsenterer fuldførelsen af Jehovas skaberværk, da han dannede jorden og alt, som findes på den. Da det var fuldført, så han på den og så, at det var godt, og han hvilede på sabbatsdagen. Jeg bønfalder medlemmerne om at afholde sig fra at handle om søndagen. I vil måske sige: 'Den lille smule, som jeg køber, betyder ikke det helt store.' Men det betyder meget for jer og jeres børn, som ser jeres eksempel. Lad os ikke henfalde til den søndagshandel, som har fundet sted visse steder« (regionalkonference i Charlotte, North Carolina, præstedømmets lederskabsmøde, den 24. februar 1996).

Ærbødighed

»Vi må styrke vores nadvermøder og gøre dem til ægte tilbedelsesstunder. Fremelsk ærbødighedens ånd, den tilstand, hvor medlemmerne træder ind i kirkesalen og er stille, ærbødige og eftertænksomme. Der er alt for meget larm. Vi er et meget selskabeligt folk, men jeg ville ønske, at vi undlader at dyrke det så højrøstet i kirkesalen« (regionalkonference i Pittsburgh i Pennsylvania, den 27. april 1996).

Efterlev evangeliet til enhver tid

»Den tro, som I tilhører, dyrkes alle ugens syv dage. Det er ikke bare søndag, det er ikke bare de tre timer, vi er i kirke, det er ikke bare den tid, I tilbringer i seminar – det er hele tiden, døgnet rundt, syv dage om ugen, 365 dage om året« (ungdomsfireside i Parowan, Utah, den 13. januar 1996).

Formålet med livet

»I ved, hvad hensigten med livet er, hvad det drejer sig om, at I hører til i en storslået plan, at I levede et meningsfyldt liv, inden I kom ind i dette liv, at dette liv er en mission og ikke blot en karriere, og at vi vil træde gennem sløret en dag, men fortsætte med at udvikle os. Jeg kender ikke andre, der har den forståelse af formålet med livet, som vi har takket være gengivelsen af Jesu Kristi evangelium« (UV-fireside i San Diego, Californien, den 24. marts 1996).

Børn

»Børn bør respektere deres forældre. Herren har givet børn befaling om at 'ær(e) din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig' (2 Mos 20:12). Børn skal overvinde deres egoisme og søge kærlighed, forståelse, undervisning og visdom hos deres forældre« (*Church News*, den 7. juni 1995).

Familiebøn

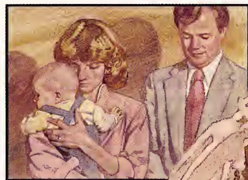
»Lad enhver familie i Kirken bede sammen. Vel er det vigtig at bede personlige bønner, men det er vidunderligt at bede sammen som familie. Bed til jeres himmelske Fader i tro. Bed i vor Herre Jesu Kristi navn. I kan ikke gøre noget bedre for jeres børn end at lade dem skiftes til at bede familiebønnen og udtrykke taknemlighed for deres velsignelser. Hvis de gør det som små, vil de vokse op med en taknemlig ånd i deres hjerter« (fireside i Naha Okinawa Stav og Okinawa militærdistrikt i Japan, den 20. maj 1996).

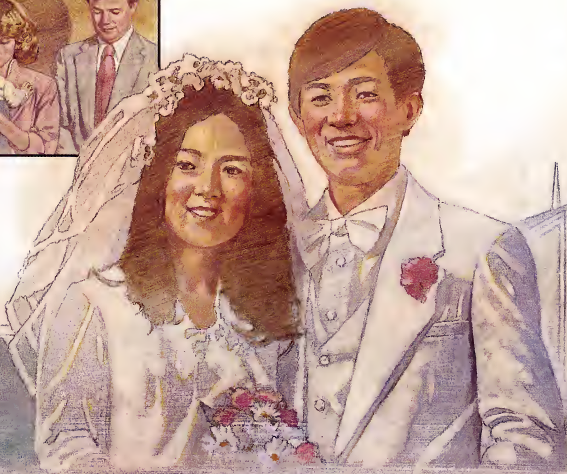
Døden

»Døden er en del af livet. Den er en grundlæggende del af jeres evige liv. Vi kan ikke fortsætte det store arbejde, som venter forude, medmindre vi træder over dødens tærskel, hvor sørgeligt det end er for dem, som må blive tilbage. Jeg er sikker på, at det er en smuk oplevelse for dem, der foretager skridtet, og som har levet retskaffent og trofast« (Harry V. Brooks' begravelse, Salt Lake City, Utah, den 23. februar 1996). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Herren har sagt følgende om det, som hans tjener siger: »Hvad de taler, drevet af den Helligånd ... skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse« (L&P 68:4).
2. Udvælg under bøn de citater, som vil styrke og velsigne de enkeltpersoner og familier, som du er hjemmelærer for.

F R A   Z A I R E   T I L

Kuteka Kamulete
ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Jeg bor i det centralafrikanske land Zaire sammen med min hustru, Nambwa Mbo, og vores to sønner, Kabamba og Kamulete. Vi er alle medlemmer af Kirken. Vores tredje søn Vumbi døde i december 1996.

Fra tid til anden læser vi artikler i Kirkens tidsskrifter om medlemmer, som yder store ofre for at rejse til templet. Jeg forbløffes altid over alt det fantastiske, som overgår dem på vejen. Jeg havde aldrig forestillet mig, at noget lignende skulle overgå mig.

Vores hjem i byen Kinsuka ligger langt fra Sydafrika, hvor det nærmeste tempel ligger. Jeg havde ofte tænkt: *Hvorfor dog få en tempelanbefaling? Jeg har alligevel ikke råd til at rejse derned.* Men i 1994 rådede præsident Howard W. Hunter alle værdige sidste dages hellige til at få en tempelanbefaling, også selvom de boede langt fra et tempel (se *Stjernen*, november 1994, s. 4). Hans ord rørte mit hjerte, og jeg bad min grenspræsident om et interview. På det tidspunkt var jeg ikke klar over, at min himmelske Fader havde en stor velsignelse i vente til mig.

Jeg arbejder for en mand, som sidder i Zaires parlament. Sidst i 1995 modtog han en invitation til at rejse til Nordkorea. Han udfyldte de nødvendige papirer i forbindelse med denne officielle rejse, og han skrev mit navn på listen over dem, der skulle rejse med ham. Men vores regering godkendte dog ikke planerne. Dette afslag medførte længere forhandlinger, hvor min chef forsøgte at få rejsen godkendt.

Jeg bad mine præstedømmeledere om at bede sammen med mig om, at planerne ville blive godkendt, og at mit navn ville forblive på listen. Fire måneder senere blev tilladelsen givet. Kun to navne stod tilbage på listen, min chefs og mit.

Jeg var lykkelig. Men da jeg vidste, at der ikke var noget tempel i Nordkorea, var jeg stadig ikke klar over, hvor stor betydning min rejse ville få. Da jeg modtog nyheden om, at rejsen var blevet godkendt, hørte jeg disse ord hvisket i mit hjerte: »Tøv ikke! Sørg for at Schweiz kommer på rejseruten.« Jeg indså, at jeg måske ville få mulighed for at besøge templet i Schweiz!

Jeg tog straks hen til min chef og foreslog, at vi fløj over Schweiz til og fra Nordkorea. Det havde han ikke nogen indvendinger mod, så jeg sørgede for billetter og visa til alle de lande, som vi skulle rejse igennem. Da visaene ankom, så jeg til min overraskelse, at alle landene havde sendt os kortvarige transitvisa, bortset fra Schweiz, som havde sendt os turistvisa, der var gyldige i en måned.

Vi forlod Zaire og ankom sikkert til Nordkorea. Min himmelske Fader var med mig hele tiden. Han gav mig styrke til at efterleve sit ord og være en god repræsentant for det gengivne evangelium. Det var vinter, og vi

blev ofte budt på en varm kop te. Men jeg var altid lydig mod visdomsordet. Når vi satte os til bords med de nordkoreanske embedsmænd, hævede de alle deres tekopper, kaffekopper eller vinglas, når der skulle skåles. Jeg drak et glas vand eller en kop mælk.

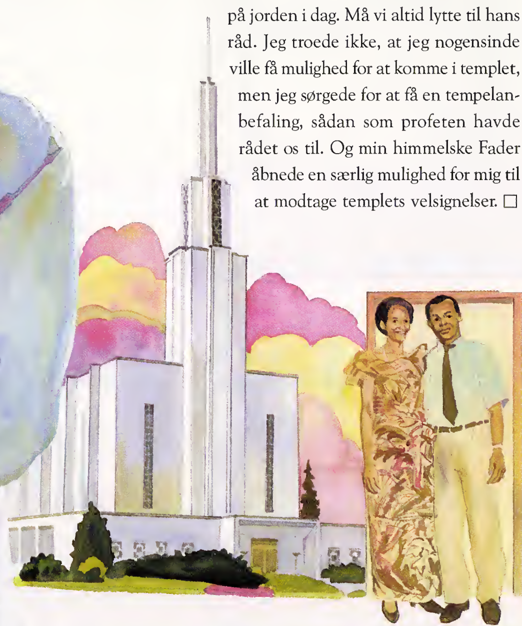
Da vores besøg i Nordkorea var forbi, fløj vi til Kina og derfra til Schweiz, hvor vi landede i Genève. Min kirkeleder i Zaire havde foreslået, at jeg kontaktede et medlem ved navn bror Rimli, så snart jeg ankom til Genève. Jeg planlagde at opsøge bror Rimli den følgende dag og tage til templet sammen med ham. Men min chef sagde, at han ville have mig med til Lausanne, en anden by i Schweiz. Jeg forklarede, at jeg havde en meget vigtig aftale næste dag og derfor ikke kunne ledsage ham. Men han insisterede på, at jeg skulle tage med ham til Lausanne.

Jeg gik ind på mit værelse og opsendte en stille bøn. Kort efter fortalte min chef mig, at han havde ombestemt sig. Jeg behøvede alligevel ikke at tage med ham.

Hvor følte jeg mig dog ydmyg og taknemlig, da jeg næste dag rejste til Bern og mødtes med bror Rimli foran templet! Jeg blev imponeret over bygningens skønhed og værdighed. Alle tempeltjenerne havde ventet mig og fik mig til at føle mig rigtig velkommen. Jeg følte mig hjemme. Jeg vil aldrig glemme den kærlighed, som tempelpræsidenten og hans hustru, præsident og søster Mario V. Vaira, viste mig. Jeg modtog min begavelse den dag, og det har været den største gave, jeg nogensinde har modtaget. Jeg beder om, at jeg en dag må kunne tage min hustru og vores to sønner med i templet. Vi ønsker af hele vores hjerte at få vores afdøde søn beseglet til os.

Dette er Guds sande Kirke. Vi har en levende profet på jorden i dag. Må vi altid lytte til hans råd. Jeg troede ikke, at jeg nogensinde ville få mulighed for at komme i templet, men jeg sørgede for at få en tempelanbefaling, sådan som profeten havde rådet os til. Og min himmelske Fader åbnede en særlig mulighed for mig til at modtage templets velsignelser. □

Tag imod kaldet

I 1856 trodsede fire unge mænd en dødsensfarlig flod. De floder af fristelser, som I står over for i 1997, er langt farligere.

Ældste Jack H Goaslind De Halvfjerds' Præsidium og Unge Mænds Præsidentskab

MARTINS HÅNDKÆRREKOMPAGNI REDDES AF FRIVILLIGE, AF CLARK KELLEY PRICE

Fra 1846 til 1869, da jernbanen kom til Utah, rejste mange af Kirkens medlemmer over prærien til Saltsødalen. De kom i prærievogne eller til fods. Fra 1856 til 1860 var der mange, der skubbede og trak små håndkærrer, som rummede alle deres jordiske ejendele. Rejsen var lang og besværlig, og de hellige, som nåede frem til dalen, var udmattede, syge og sultne. Nogle rejste hjem igen, og desværre var der mange, som døde undervejs.

Under oktoberkonfencen 1856 hørte man i Salt Lake City om Willies og Martins håndkærrekompagniers trængsler. De var kommet for sent af sted og var blevet overrasket af en tidlig snestorm på prærien i Wyoming. Præsident Brigham Young afbrød konferencen og bad alle raske mænd samle forsyninger og organisere et undsætningshold.

Blandt de mange tapre mænd, som red ud af Saltsødalen for at hjælpe de strandede hellige, var fire unge mænd ved navn C. Allen Huntington, George W. Grant, David P. Kimball og Stephen W. Taylor. Da de tog af sted, kunne de ikke have vidst, hvad der ville blive krævet af dem, eller hvilket bidrag de skulle komme til at yde til rigets opbygning.

Da redningsholdet nåede frem til bredden af den isfyldte Sweetwater-flod, fandt de håndkærrepionererne fanget i 50 centimeter dyb sne. Gruppens mænd, kvinder og børn var for svage til at sætte over floden. Deres energi var brugt op, deres styrke var forsvundet, og de led uden tvivl af forfrysninger og fuldstændig udmattelse.

Det var på det tidspunkt, at disse stærke, unge mænd ydede et offer, som kun få nogensinde kaldes til at yde. De vadede ud i floden igen og igen og bar medlemmer af kompagniet over det iskolde vand. De vadede frem og tilbage, indtil alle pionererne var bragt sikkert over på den anden side, hvor de fandt ly, inden de fortsatte mod Saltsødalen. Disse unge mænd, som nu selv var kolde, våde og syge, sluttede sig til heltenes rækker den dag. De var ikke fuldkomne – de var sikkert almindelige, unge mænd med fejl og ufuldkommenheder, de havde sikkert deres egne problemer, frygt og svagheder. Men de fulgte profetens kald. De var

I unge mænd i Det Aronske Præstedømme i dag er tapre, dygtig og villige til at yde ofre for at velsigne andre.

der, hvor Herren kunne finde dem, da der var brug for, at de skulle velsigne andre.

IKKE MINDRE TAPRE

Jeg tror ikke, at I unge mænd i Det Aronske Præstedømme i dag er mindre tapre, mindre dygtige eller mindre villige til at yde ofre for at velsigne andre. I lever i en tid, hvor det offer, som C. Allen Huntington, George W. Grant, David P. Kimball og Stephen W. Taylor ydede, normalt ikke vil blive krævet af jer. I må yde ofre af en anden art. Men ikke desto mindre står vore dages diakoner, lærere og præster over for udfordringer, som muligvis er mere lumske end dem, der mødte de unge mænd, som bar håndkærrepionererne over den iskolde flod.

FOTO: STEVE BUNDERSON

Unge mænd i dag er mere end nogen tidligere generation udsat for voldsomme angreb på deres evne til at modstå verdens fristelser. I bombarderes dagligt med film, fjernsynsprogrammer, radioudsendelser, videofilm, musik, tøjmoder, blade, bøger og endda avisartikler, som lokker jer og enten skjult eller åbent søger at overbevise jer om, at enhver form for adfærd er acceptabel i dagens samfund. Det er en løgn, som får sort til at fremstå som hvidt, og det dårlige til at fremstå som godt. Det hævdes, at der ikke findes nogen standarder, at alle er ligeglade med, hvad I gør, og at den eneste, som I skal stå til ansvar over for, er jer selv.

Den udfordring er mindst lige så farlig som det iskolde vand, de unge mænd stod over for i 1856. De gav sig i kast med opgaven i erkendelsen af, at floden kunne slå dem ihjel. De prøvelser og fristelser, som I står over for i dag, skal også betragtes som stærke nok til at forvolde død – åndelig død – den form for død, som kommer, når vi ikke længere føler sorg, medfølelse, broderkærlighed eller andre gode og opløftende følelser, som hjælper os til at vokse og udvikle os og nærme os Frelseren, Jesus Kristus.

Disse store fristelser berøver også mange unge mænd muligheden for at blive ægtemænd og fædre, at blive retskafne, kærlige ledere i deres egne hjem og at opleve den glæde og lykke, der tilflyder et par, som er blevet viet til hinanden for evigt ved Herrens myndighed og har modtaget velsignelserne ved de tempelordinanser, som de efterlever og værdsætter.

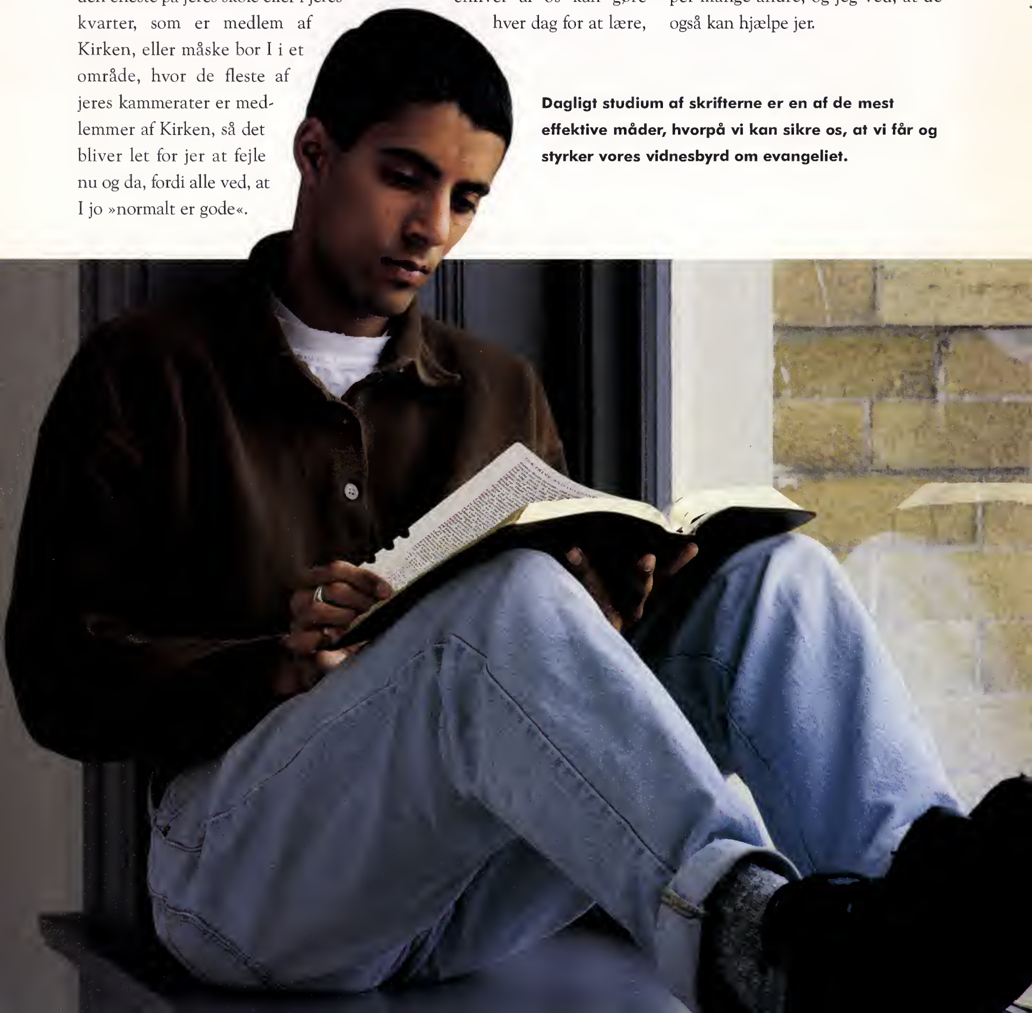
Umoral og seksuel overtrædelse kan afholde mange fra at få den vidunderlige oplevelse at blive fuldtidsmissionærer og give deres liv til Herren for at finde frem til dem, som søger efter Jesu Kristi evangeliums sandhed. Hvis man fører en levevis, som omfatter den form for overtrædelse, overbevises man om, at det ikke er særlig vigtigt at være værdig til at modtage ordinationer i præstedømmet, at benytte den præstedømmemyndighed til at velsigne andre eller at modtage Helligåndens bekræftelse på, at dette er Guds værk på jorden.

OVERVIND NEGATIVE PÅVIRKNINGER

Hvordan kan I så overvinde de negative virkninger af alle de påvirkninger, som findes i samfundet i dag? Ligesom med alt andet af værdi kræver det en indsats. Det burde være let, men er det ikke altid, og det vil ikke *altid* lykkes for jer. Måske hører I til dem, der har let ved at modstå fristelser, eller måske er det svært for jer. I har måske venner, som

vil overbevise jer om, at I skal gå med ind og se tvivlsomme film, læse underlødig litteratur eller deltage i umoralske aktiviteter. Eller måske lever I i hjem, hvor evangeliets ikke efterleves eller forkyndes. Måske er I den eneste på jeres skole eller i jeres kvarter, som er medlem af Kirken, eller måske bor I i et område, hvor de fleste af jeres kammerater er medlemmer af Kirken, så det bliver let for jer at fejle nu og da, fordi alle ved, at I jo »normalt er gode«.

Som jeg nævnte, vil det kræve en indsats, men hvis I gerne vil overvinde de negative påvirkninger og forblive trofaste mod jeres tro, vil jeg gerne give jer nogle forslag, der kan hjælpe jer. Der er fem ting, som enhver af os kan gøre hver dag for at lære, forstå og efterleve Jesu Kristi lærdomme, uanset vores omstændigheder, uanset hvor vi bor, uanset hvordan vi har det med andre, og uanset hvor alvorligt vi tager evangeliets sandheder. De hjælper mig, de hjælper mange andre, og jeg ved, at de også kan hjælpe jer.

Dagligt studium af skrifterne er en af de mest effektive måder, hvorpå vi kan sikre os, at vi får og styrker vores vidnesbyrd om evangeliet.

For det første er bøn »den nøgle, som åbner dagen og lukker af for natten.« Hvis I fra nu af vil begynde at bede hver morgen og aften, så lover jeg jer, at det vil blive en styrke og en kraft, som vil give jer stor trøst, store velsignelser og en øget evne til at forblive trofaste mod alt det, I har lært i Primary, i Søndagsskolen og i jeres kvorummer i Det Aronske Præstedømme.

For det andet vil I få større indsigt ved at tjene andre, samtidig med at I yder en kærkommen hjælp til dem, I tjener. Det, at identificere en andens behov og finde en måde at opfylde det på, er en af livets mest vidunderlige oplevelser. Hvis I i jeres ungdom udvikler denne evne og ønsket om at tjene, vil det give jer og andre mange glæder.

For det tredje vil streng lydighed mod evangeliets sandheder hjælpe os til at lære om og udvikles i evangeliet og gøre det muligt for os at modtage de velsignelser, som vor himmelske Fader har lovet. I Lære og Pagter 130:21 belærte Joseph Smith os om, at alle velsignelser opnås ved lydighed mod de love, som Gud har givet os. Hver dag har vi mulighed for at gøre op, hvor lydige vi har været, og beslutte os for at være mere lydige i morgen. De, der elsker Jesus Kristus og Gud Faderen og er lydige mod de befalinger, som de har givet os, vil modtage de velsignelser, de har lovet.

For det fjerde må enhver af os personligt lære og vide, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn, og at det er deres hensigt at hjælpe os med at finde vej tilbage, så vi kan leve sammen med dem i al evighed. Det, at vi dagligt fokuserer på Guddommen gennem bøn, studium af skrifterne, overvejelse af evangeliets sandheder og ved at søge at forstå og efterleve Guds love, kan hjælpe os til at grundfæste vores tro og kundskab om, at Gud virkelig lever, og at vi er hans børn. Vi er blevet belært om, at dagen vil komme, hvor vi ikke længere kan leve på lånt lys, men at vi må have vores egen sikre viden om, at Gud og Jesus Kristus lever, og at de elsker os og ønsker det bedste for os. Det kan vi ikke vide uden et vidnesbyrd om deres guddommelighed.

For det femte er dagligt studium af skrifterne en af de mest effektive måder, hvorpå vi kan sikre os, at vi får og styrker vores vidnesbyrd om evangeliet. I føler jer måske ikke overbevist om det, men svarene på alle de problemer, som vi støder på i hverdagen, findes allerede i skrifterne. Svaret kommer enten gennem et direkte eksempel på, hvordan vi kan løse et givent problem, eller gennem den inspiration og vejledning, som man modtager, når man regelmæssigt studerer skrifterne. Jeg vil opfordre jer til selv at prøve det. Hvis I kommer ind i vanen med dagligt at studere evangeliet, mens I endnu er unge, vil I gennem hele jeres liv høste velsignelser i form af øget visdom, forståelse, åndelighed, medfølelse og et rigt livs velsignelser.

LEV OP TIL UDFORDRINGERNE

Mine unge brødre, vi elsker jer. Jeg vil slutte mig til jeres forældre, jeres præstedømmeledere, jeres lærere og dem, som I stoler på, og fortælle jer, at jeg ønsker jer det allerbedste og den største velsignelse. Og den velsignelse er at vende tilbage til Guds og Jesu Kristi nærhed sammen med jeres familie og leve sammen med dem for evigt. Må Gud velsigne og styrke jer og hjælpe jer til at leve op til de udfordringer, som venter forude. □

FOTO: JED CLARK

TEENAGER I NAUVOO: HENRY SANDERSON

TRO I HVERT ET FODTRIN · 1847 1997

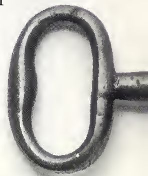
William G. Hartley

Den tretten-årige Henry Sanderson, som var på vej fra Connecticut til Nauvoo i Illinois, var ikke sikker på, om han sad i et tog eller i en båd på hjul.

Det var i september 1842, og skovene i Pennsylvania begyndte at antage efterårets røde og gyldne farver. For at komme gennem Allegheny-bjergene var Henry gået om bord i et tog sammen med sine forældre og sine to yngre søstre. Det havde et damplokomotiv, som et almindeligt tog, men passagervognene var faktisk både på hjul. Nær bjergets top koblede togfolkene lokomotivet fra og gjorde et kabel fast til vognene. En motor oppe på toppen rullede kablet op og trak dermed vognene op. Oppe ved toppen frigjorde mændende vognene og lod dem rulle ned på den anden side af bjerget uden hjælp fra lokomotivet. Og på denne Henrys første tog-bådstur fjernede mændene så hjulene og skubbede bådvognene ud i en kanal. Heste, som gik på en træksti langs kanalen, trak Henrys bådvogn til Pittsburgh i Pennsylvania.

Henry vidste, at hans ophold i Pittsburgh ville blive kort. De skulle kun blive vinteren over. Hans forældre, James og Mary Jane Sanderson, var blevet medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nogle få måneder tidligere og havde besluttet at flytte til Nauvoo. Henry var glad for at flytte, for drengene i deres nabolag i Norwalk i Connecticut havde gjort nar ad ham, efter at hans forældre var blevet døbt. I Pittsburgh hjalp Henry sin far som skomager, et fag som faderen havde lært Henry.

Sent det følgende forår gik familien Sanderson om bord på et dampskib og sejlede ned ad Ohio-floden og op ad Mississippi-floden. De nåede frem til Nauvoo i sommeren 1843, da Henry var 14 og Nauvoo knap var fire år gammel. Henry opdagede, at det unge Nauvoo var fyldt med nye huse, hvoraf de fleste var små og bygget af træ, med enkelte højere murstenshuse her og der. Langs byens vestlige udkant løb en bred, halvmåneformet bugtning af Mississippi-floden.

Kort efter at Henrys familie var ankommet, vandrede han op i bakkerne for at se på tempelbyggeriet. Han spadserede rundt om de 60 centimeter høje mure, som murerne arbejdede på at gøre himmelstræbende høje. Han så den røde murstensbutik, hvis øverste etage rummede Kirkens hovedsæde. På Main Street fandt

TIL VENSTRE: NAUVOO I ILLINOIS 1859, MALERI PÅ METALBAKKE AF JOHN SCHRODER; TIL HØJRE: ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Som nabo til Joseph Smith i Nauvoo legede Henry med profetens sønner. Hver tiende dag betalte han og hans far deres tiende ved at arbejde på tempelbyggeriet i Nauvoo.

han et postkontor i mursten og Merryweathers forretning.

Sandersons blev naboer til Joseph Smith på Main Street, to gader fra floden. Henrys forældre flyttede ind i en bjælkehytte ved siden af Sidney Rigdons hus, som stod mellem dem og Smiths nye bopæl Mansion House. Henry så arbejderne lægge sidste hånd på Mansion House, som familien Smith i september samme år åbnede som hotel.

Henry legede med profetens sønner. Den ældste var Joseph Smith III, som var tre år ældre end Henry. Henrys bedste venner var Sidney Rigdons sønner Algernon og John W., som var nogenlunde jævnaldrende med ham.

I Nauvoo betalte mænd og drenge deres tiende ved at arbejde på byggeprojekter hver tiende dag. »Min far og jeg arbejdede regelmæssigt på templet hver tiende dag,« sagde Henry. »Nogle gange ude i stenbruddet og andre gange på selve tempelpladsen.«

Henry, som kendte og elskede profeten, »havde tit været i hans hus og leget med hans sønner, og han legede tit med os. Jeg har deltaget i et boldspil, hvor profeten var med.«

Den 15-årige Henry stod uden for sit hjem, da Joseph Smith drog af sted til Carthage. Henry så Joseph hilse på en fremmed og udveksle stokke. Så red Joseph bort. Det var sidste gang, han så profeten i live. Henry hørte først de tragiske nyheder fra fængslet i Carthage, »da en budbringer løb forbi vores hus og råbte, at profeten var blevet myrdet.«

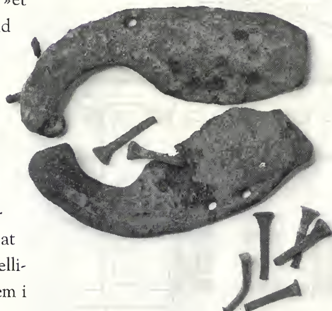
En dag eller to senere besøgte Henry og mange andre Mansion House, hvor »jeg så deres myrdede legemer, som var blevet bragt tilbage fra Carthage.« Mordene var »et hårdt slag for min far,« sagde Henry, »og i lang tid anede han ikke, hvordan det skulle gå, men (han) blev til sidst overbevist om, at Kirken ville fortsætte sin vækst, og at De Tolv Apostle var de retmæssige ledere.«

Eftersom de havde brug for en indtægt, rejste Henry og hans far ned ad floden til St. Louis for at finde arbejde. Hans far fik arbejde i George Betts skomageri, som beskæftigede 25 mand. Henry begyndte at arbejde i en lille butik, som tilhørte tre sidste dages hellige skomagere. Hans mor og søstre sluttede sig til dem i St. Louis i foråret.

Henrys gode venner fra Nauvoo, Algernon og John Rigdon, besøgte ham i hans nye hjem. Deres far, som havde været Joseph Smiths rådgiver, havde besluttet at forlade Kirken og var ved at flytte til Pittsburgh i Pennsylvania. Under »den sidste samtale, som jeg havde med dem, mens vi tog afsked med hinanden, sagde drengene, at de ville vende tilbage til Kirken,« fortæller Henry. »Da jeg vidste, at de var ... oprigtige, ventede jeg i flere år at høre fra dem, men jeg blev skuffet.« (John Rigdon sluttede sig til Kirken igen i 1904, kort før sin død).

Mr. Betts sendte Henrys far ud for at arbejde på en gård, som Mississippi-floden havde oversvømmet året før. Sandersons flyttede derud og boede i »et godt bjælkehus«. De pløjede og såede, og gården blomstrede. Men i sommerens hede ramte flodsygen (sikkert malaria)

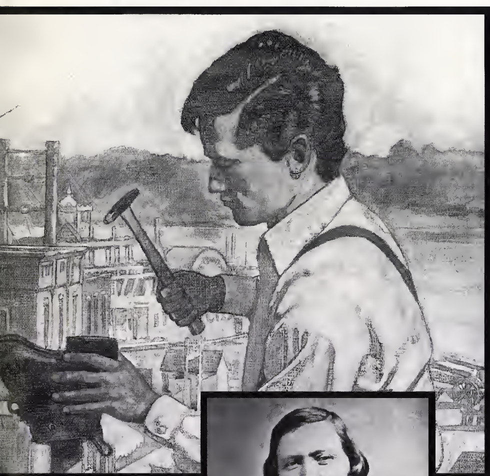
Henry blev oplært som skomager for at kunne være med til at forsørge sin familie. Han sluttede sig senere til mormonbataljonen, da præsident Brigham Young (herunder til højre) bad om 500 frivillige.

familien. Henrys far led mest og døde den 16. september 1845 som 41-årig.

Henry, som nu var 16, vendte sammen med sin mor og lillesøster Mary Jane på 4 år tilbage til Nauvoo. En ældre søster, Maria, blev i huset hos familien Betts.

Henry, der selv var svag af sommerens sygdom, vendte tilbage til St. Louis for at hente sin søster. Han tjente til billetten ud og hjem ved at arbejde på floddamperne. På turen ud hjalp han fyrbøderen med at bære brænde og laste og losse fragt.

På sejlturen tilbage til Nauvoo arbejdede Henry som kokkemedhjælper og »skulle vaske kahytsservicet, som blev bragt ned til mig af kahytsdrengene.« Han kunne godt lide arbejdet, fordi han kunne spise madresterne, som var bedre end det, han ellers fik at spise. Nogle retter blev bragt »urørt« tilbage, så i stedet for at hælde maden over bord, som han havde fået besked på, lod han kahytsdrengene spise det.

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Henry, som var stor af sin alder, blev optaget i Nauvoo-legionen. Han blev »indrulleret i en vis kaptajn Blacks kompagni,« da fjendtligtsindede naboer begyndte at genere mormonerne i og omkring Nauvoo. Officererne gav teenageren »en slags gevær,« og han »havde nogle gange nattevagt og nød det i fulde drag, selv når man kunne vente pøblen når som helst.«

Tidligt i 1846, da Henry var 17, måtte de hellige forlade Nauvoo. Under rejsen gennem Iowa hyrede Jonathan C. Wright Henry som medhjælper og oksekusk. Henry var glad for sit job, bortset fra bror Wrights formaning om, at Henry kun måtte lade hestene skridte og aldrig ride hurtigt på dem.

Mens Henry og familien Wright befandt sig i lejren ved Council Bluffs, dukkede en rekrutteringsofficer fra den amerikanske hær op. »Jeg havde fortalt mine kammerater, at han ikke ville få en eneste mand,« sagde Henry. Men præsident Brigham Young kaldte sammen til møde under et løvtag og bad om, at 500 mand ville lade sig indrullere i mormonbataljonen og deltage i krigen mod Mexico. Henry følte sig tilskyndet til at tage imod kaldet, så han meldte sig til hæren. Mr. Wright, som var vred over at miste sin medhjælper, »var rasende og sagde, at jeg ikke kunne tage af sted.« Men Henry tog med alligevel. Han var endnu ikke 18, sådan som regeringen forlangte, »men da jeg næsten var fuldt udvokset i højden, blev jeg optaget uden besvær.«

Den følgende sommer, da han var 18, forlod han Californien, hvor mormonbataljonen havde afsluttet sin march, og nåede frem til Saltsødalen, kort efter at pionererne fra 1847 var ankommet. Da han gerne ville forenes med sin familie, drog han østpå til Winter Quarters med Brigham Youngs kompagni samme år.

Henry og hans familie rejste vestpå tre år senere i 1850. Han giftede sig og boede i Union Fort, Fillmore og Fairview i Utah. I sine voksne år var han landmand, lærer og skomager. □

Oplysningerne til denne artikel er taget fra Henry Weeks Sandersons autobiografi, som findes i SDH-Kirkens arkiver i Salt Lake City i Utah.

TRO I HVERT ET FODTRIN™
1847 – 1997

At høre eller ikke høre

De tidlige sidste dages helliges erfaringer viser os, at de valg, vi træffer i dag, kan påvirke resten af vores liv.

Dale S. Cox

Det begynder i det første afsnit af Lære og Pagter og genlyder gennem hele værket: en advarselsrøst til alle mennesker. De, der ikke vil lytte til apostlenes og profeternes røst, vil blive udryddet af folket.

Skriftens metaforer omhandler tit beskæringer, hvor døde grene fjernes fra et levende, frugtbart træ. Når man ser på forskellen mellem en vissen gren og en frugtbar stamme er sammenligningen meget passende.

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

Brigham Young, der var et trofast medlem af De Tolv Apostles Kvorum, rådede ofte kvorummets præsident, Thomas B. Marsh, til at lytte til profeten Josephs ord. Men Marsh valgte at lytte til sine egne råd og mistede derved sin plads i riget.

ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

De, der tager imod det gengivne evangelium, må træffe et valg: at lytte eller ikke lytte til Herrens tjeneres røst – at leve som en del af træet eller blive udstødt for at visne alene. Mens denne advarsel fortsætter gennem hele Lære og Pagter, ser vi en interessant kontrast blandt de lidet kendte sidste dages hellige, som antog Herrens ord. Mange hørte og holdt fast ved Kirken og bar frugt; andre gjorde ikke og blev udstødt. Vi kan lære meget af deres valg.

Min interesse for de mere ukendte mennesker fra Lære og Pagter blev vakt, da jeg erfarede, at min tiptiptipoldefar, Lyman Sherman, var blandt dem. Lyman henvendte sig til profeten Joseph Smith i 1835 og bad om et råd. Som svar modtog profeten i afsnit 108 i Lære og Pagter, en kort, men værdifuld formaning til dem, som ønsker at tjene. Lyman blev senere medlem af De Halvfjerds' Præsidium. Han døde under forfølgelserne i Missouri, inden han modtog sin kaldelse som apostel.[1] Denne forbindelse mellem min familie og Lære og Pagter fik mig til at studere andre lignende personer i bogen.

De 129 mennesker, som omtales i Lære og Pagter, er spændende, både af rent menneskelig interesse og for den måde, hvorpå de illustrerer betydningen af at lytte til profeternes røst.

For eksempel indeholder seks afsnit i Lære og Pagter instrukser til

Thomas B. Marsh, den første præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Marsh fik besked på at »være læge for kirken« (L&P 31:10) og fik det store ansvar at lede De Tolv i deres forkyndelse af evangeliet til hele verden. Han udholdt meget for Kirkens skyld, men i den sidste ende kunne han ikke tøjle sin stolthed og under den kiv og strid, som opstod, forlod han Kirken.

I modsætning hertil står hans juniorapostel, Brigham Young, som ved flere lejligheder rådede sin utålmodige præsident til at lytte til profetens ord. Ved en bestemt lejlighed fortalte han præsident Marsh, som var fortvivlet over, at De Tolv ikke nød større agtelse: »Hvis vi er trofaste, vil vi opleve den dag … hvor vi vil have al den magt, som Gud ønsker, vi skal udøve.«[2] Præsident Marsh mindedes en anden lejlighed, hvor han havde beklaget sig over en af Joseph Smiths beslutninger, og Brigham Young havde givet ham dette råd: »'Er du Kirkens leder, bror Thomas?' Jeg svarede: 'Nej.' 'Nå,' sagde han, 'så lad det dog hvile.'«[3]

Thomas Marsh lod det ikke hvile. Under den tilpasning og prøvelse, som fandt sted, mens hver eneste sten i præstedømmets bygning blev sat på sin rette plads, valgte han at holde op med at lytte til Herrens ord og mistede sin plads i hans rige. Brigham Young derimod svigtede aldrig og blev den store bygmester i riget og forkynder af evangeliet, som Thomas B. Marsh så inderligt havde ønsket at blive.

Thomas B. Marsh' egne ord udtrykker tydeligt smerten og sorgen over at være blevet udstødt af riget, da han ansøgte om at blive genoptaget i Kirkens fællesskab mange år efter sit frafald. »Jeg ved, hvad jeg har gjort. Der blev lagt en opgave på mine skuldre, og jeg udførte den ikke. Og nu frygter jeg, at det er for sent, men opgaven er blevet fuldført af en anden. Jeg ser, at Herren klarede sig ganske fint uden mig, og han har ikke mistet noget ved, at jeg faldt fra min kaldelse. Men hvor meget har jeg dog ikke mistet?«[4]

Thomas B. Marsh fik siden sit medlemskab tilbage – men ikke sine tidligere muligheder.

Der er flere beretninger om andre, som på grund af stolthed, valgte at flakke om i stedet for at holde fast. Simonds Ryder, der nævnes i afsnit 52, blev medlem af Kirken kort efter at den var blevet organiseret. Ikke længe efter faldt han fra og anførte siden en pøbelbande, som halede Joseph Smith og Sidney Rigdon ud af deres hjem midt om vinteren for at prygle dem og rulle dem i tjære og fjer.[5] Hans undskyldning for at forlade Kirken var, at hans navn var stavet forkert i Kirkens dokumenter. Han tvivlede på ægtheden af inspireret materiale, som kunne indeholde typografiske fejl.[6]

Joseph Wakefield, der nævnes i afsnit 50 og 52, fandt en lignende undskyldning for at vende det døve øre til profeten. Han så Joseph Smith lege med nogle børn lige efter at have arbejdet med oversættelsen af Bibelen, og Wakefield mente ikke, at en sådan adfærd var passende for en profet.[7] Ligesom Ryder blev han stødt ud, og hans navn er gået i glemmebogen.

Almon Babbitt, der nævnes i afsnit 124, var en prominent kirkeleder i Nauvoo-perioden, hvor han tjente som stavspræsident og Kirkens advokat. Men trods sin anseelse og sine talenter forblev bror Babbitt ikke trofast. Han blev udelukket og genoptaget flere gange.[8]

Andre, som William W. Phelps, til hvem afsnit 55 er rettet, forlod Kirken, men vendte senere tilbage og bidrog lydigt til rigets opbygning. Fordi bror Phelps havde taget del i miséren i Missouri, som nær havde kostet profeten livet, er hans rørende forsoning med Joseph Smith et eksempel på omvendelsens og tilgivelsens kraft – en påmindelse til dem, der falder fra. Den angrende William bad profeten om tilgivelse og genforening med de hellige. Joseph var storsindet nok til at tilstå ham begge dele.[9]

Men lige så talrige, som dem, der faldt fra, er beretningerne om de helte, der holdt fast. Polly Knight, der dog ikke nævnes ved navn i

Lære og Pagter, var mor til den familie, som trofast støttede profeten, og hun blev den første sidste dages hellige, som blev stedt til hvile i Missouri og indtog sin plads i Kirkens historie. Under rejsen til Missouri blev hun så syg, at hendes søn Newell blev sendt i land fra floddamperen for at købe tømmer til hendes kiste. Trods sin sygdom insisterede hun på at fuldføre rejsen og døde kort efter, at hun var nået frem til samlingsstedet.

Joseph Knight skrev følgende efter at have begravet sin hustru i Missouri: »Hun blev begravet ved træerne i en grav, som vi selv havde udpeget. Et par dage senere kom jeg forbi det sted, hvor hun var begravet, og jeg opdagede, at vildsvinene var begyndt at grave, der hvor hun lå. Skønt jeg var syg, tog jeg næste dag min økse og tog ud for at bygge et hegn om graven. Det var det sidste, jeg gjorde for hende.«[10] Hendes trofaste offer blev godtaget af Herren. Kort efter hendes død fortalte Herren Joseph Smith: »De, der dør, skal hvile fra deres arbejde, deres gerninger skal følge dem, og de skal modtage en krone i min Faders boliger, som jeg har beredt for dem« (L&P 59:2).

Også andre udmærkede sig ved stor trofasthed. John Murdock, til hvem afsnit 99 var rettet, fik besked på »at forkynde mit evige evangelium … Og om nogle år kan du, om du så ønsker, selv rejse op til det velsignede land og tage din arv i besiddelse« (L&P 99:1, 7). Han udførte seks missioner for Kirken. Omfanget af hans offer tydeliggøres af den kendsgerning, at han begravede en

Stephen Markham forsøgte at nå frem til Joseph Smith i fængslet i Carthage, men blev jaget bort af de forræderiske vagter. De stak ham så voldsomt med deres bajonetter, at hans støvler fyldtes med blod.

hustru i hvert af de helliges tidlige samlingssteder: Kirtland i Ohio, Missouri og Illinois.[11] Det er hans og deres arv af tro og udholdenhed.

Profetens lillebror Samuel, der nævnes i otte afsnit i Lære og Pagter, blev den tredje af Carthages martyrer, idet han døde en måned efter Josephs og Hyrums martyrium. Hans død skyldtes til dels komplikationer, der opstod som følge af hans modige ridt til Carthage, skarpt forfulgt af pøblen, da han ville undsætte sine brødre. Han kom for sent til at redde sine brødre, men fulgte deres lig tilbage til Nauvoo, hvor han kort efter fulgte dem i døden.[12]

Andre ubesungne helte har også deres plads i Lære og Pagters historie, hvor de stille lyttede til Herrens profet. Dimmick Huntington udførte ofte trofast og hårdt fysisk arbejde for profeten og vandt derved Josephs inderlige taknemlighed.[13] Dimmicks far, William, byttede engang seng med profeten og blev derfor brutalt pryglet af en rasende pøbel, som var rasende over at være blevet narret.[14]

Et andet gribende eksempel på trofasthed er Stephen Markham, som dukkede op senere i profetens liv hver gang, der var fare på færde. Da Joseph blev fængslet i Missouri, førte Stephen Markham familien Smith i sikkerhed i Illinois.[15] Da Joseph blev ulovligt tilbageholdt og generet af to betjente fra Missouri, var det Stephen Markham, der trodsede dem og revsede dem, så de til sidst opførte sig ordentligt. Derved reddede han profeten fra at blive bortført til Missouri.[16] Det var Stephen Markham, som i Carthage tilbød at bytte tøj med profeten, så han kunne slippe væk.[17] Den dag, martyriet fandt sted, vendte bror Markham tilbage til fængslet med medicin til Willard Richards, da de forræderiske vagter stoppede ham, angreb ham og jog ham bort med deres bajonetter, så han ikke kunne nå frem til profeten. Han blev gennet op på sin hest og stukket så mange gange, at hans støvler var fulde af blod.[18] Joseph Smiths sidste dagbogsnotat indeholder en profeti rettet til Stephen Markham om, at »hvis jeg og Hyrum nogensinde blev anholdt igen, ville vi blive slået ihjel.«[19] I sin store kærlighed forsøgte bror Markham at hindre, at profetien gik i opfyldelse.

Ligesom sædemandens frø i lignelsen, faldt Herrens og hans profeters ord i mænds og kvinders hjerter. Og ligesom mulden i lignelsen, tog nogle hjerter imod dem, mens andre ikke gjorde. Det er det, vi kan lære af disse mennesker fra vores historie. Vi vælger også, om vi vil lytte eller ej. Vi kan udvise samme trofasthed som John Murdock eller samme ustadighed som Almon Babbitt. Vi kan være tålmodigt ydmyge som Brigham Young eller stolte som Thomas Marsh. Vi kan lade os såre af småting som Simonds Ryder eller Joseph Wakefield, eller vi kan hæve os over dem og tjene trofast som Samuel Smith, Polly Knight, familien Huntington og Stephen Markham. Og hvis vi kommer på vildspor, kan vi vælge at omvende os, som William Phelps gjorde.

Hvis vi lytter og adlyder, vil vi fortsætte med at bære frugt ligesom de trofaste fra gamle dage. Hvis vi ikke lytter, vil vi blive udstødt og visne som rodløse. Men vi må træffe et valg, og meget afhænger af vores valg, for vi har mulighed for at være en del af rigets frugtbare træ. ☐

NOTER

1. Lyndon W. Cook, *The Revelations of the Prophet Joseph Smith,* 1985, s. 217.
2. Ronald K. Esplin, »Thomas B. Marsh As President of the First Qurom of the Twelve 1835-1838,« i *Hearken, O Ye People,* 1984, s. 173.
3. Ibid., s. 184.
4. Ibid., s. 185.
5. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother,* 1958, s. 219-220.
6. Cook, s. 81.
7. Ibid., s. 69.
8. Ibid. s. 252.
9. *History of the Church,* 4:162-164.
10. Cook, s. 93-94.
11. Ibid., s. 80.
12. Smith, s. 340-341.
13. Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet,* 1989, s. 40.
14. Ibid.
15. Donna Hill, *Joseph Smith: The First Mormon,* 1977, s. 251.
16. Ibid., s. 325-328.
17. Madsen, s. 121.
18. Ted Gibbons, *I Witnessed the Carthage Massacre,* 1988, s. 41.
19. John Henry Evans, *Joseph Smith: An American Prophet,* 1989, s. 198.

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

146. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE AUGUST 1997

EN STOR BY OPFØRES

Sherri Johnson

I vinteren 1838-39 sad Joseph Smith i fængsel i Liberty på en falsk anklage for mord og andre forbrydelser, mens tusinder af sidste dages hellige blev tvunget til at forlade deres hjem i Missouri. Da Kirkens ledere fandt ud af, at borgerne i det vestlige Illinois var villige til at hjælpe de hellige, gav de Kirkens medlemmer besked om at søge dertil. Mange slog sig ned i og omkring byen Quincy.

Kirkens ledere skrev til Joseph Smith og spurgte, om de skulle købe jord i Illinois og Iowa, så de hellige kunne forblive samlet, eller om det ville være bedre for de hellige at sprede sig. Joseph gav dem besked på at begynde at opkøbe jord i et bestemt område. Den følgende måned blev Joseph løsladt, og han rejste til Quincy for at hjælpe til.

Man begyndte snart at købe jord i og omkring byen Commerce i Illinois. Profeten flyttede sin familie ind i et af de få huse i Commerce. Han kaldte den nye by, som de skulle til at bygge, for Nauvoo, et hebraisk ord, som betød det smukke sted.

Inden man kunne opføre boliger, måtte de hellige rydde området for buskads og grave grøfter, så man kunne dræne sumplandet. Desværre var de ikke klar over den farlige sygdom, som de irriterende myg bar på. Mange arbejdere fik malaria. Inden længe lå hundreder af mennesker syge i Nauvoo og i Montrose på den anden side af Mississippi-floden i Iowa. Mange døde.

En tid lang tog Joseph og Emma Smith sig af de syge, men så blev Joseph selv syg. I flere dage lå han slapt hen. Men den 22. juli 1839 tilskyndede Herrens Ånd Joseph til at rejse sig og hjælpe andre. Lydigt rejste han sig og begyndte at salve de syge i sit eget hjem og de mange mennesker i den teltby, som var skudt op omkring hans hus. Så gik han ned til floden, hvor mange andre lå og var for syge til at røre sig.

Ældste Heber C. Kimball og andre ledsagede profeten over floden til Montrose, hvor de besøgte de syge i deres hjem og helbredte dem ved præstedømmets kraft. Da Joseph nåede frem til Elijah Fordhams hjem, var manden bevidstløs og døden nær. Joseph tog bror Fordhams hånd og sagde: »Bror Fordham, kan du kende mig?« Til at begynde med kom der ikke noget svar. Joseph gentog så sit spørgsmål, og Elijah hviskede: »Ja!«

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Joseph sagde: »Har du ikke tro til at blive helbredt?«

Elijah svarede: »Jeg er bange for, at det er for sent.«

»Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her« (L&P 135:3).

Joseph spurgte så: »Tror du, at Jesus er Kristus?«

»Ja, det gør jeg, bror Joseph,« sagde Elijah.

Så sagde profeten Joseph med høj røst: »Elijah, jeg befaler dig i Jesu Nazaræerens navn, rejs dig og vær rask!«

Elijah Fordham rejste sig fra sin seng og var helbredt!

Om den mirakuløse helbredelse sagde Wilford Woodruff: »Profetens ord var ikke som et menneskes ord, men som selve Guds røst. Det syntes, som om huset rystede i sin grundvold.«

Da folk var blevet raske, fortsatte de med at bygge den smukke by ved Mississippi-floden og slå sig ned i mange andre byer i området. Snart havde Nauvoo mange butikker og fabrikker. Håndværkerlav og skoler, deriblandt et universitet, blev oprettet. Man opførte også teaterstykker og afholdt fester og baller. Kirkens møder blev afholdt i en lille skov, hvor tusinder af mennesker samlede sig for at høre profeten og andre tale.

Engang opsøgte høvding Keokuk og hundrede høvdinge og krigere og deres familier fra Sac- og Fox-stammerne profeten. Joseph fulgte dem, under ledsagelse af et orkester, ud til skoven. Der prædikede han for dem om Mormons Bog og dens løfter.

Da profeten havde talt, sagde høvding Keokuk: »Jeg tror, at du er en stor og god mand ... Vi har i sinde at holde op med at føre krig og i stedet følge den gode tale, som du har givet os.«*

Inden længe var Nauvoo en blomstrende by, som helt levede op til sit navn. Der gik flere lykkelige år. Men igen varede freden ikke ved.

Den 27. juni 1844 blev Joseph og hans bror Hyrum myrdet i fængslet i Carthage. Den næste morgen blev deres lig lagt på to vogne og kørt til Nauvoo. Det var den sørgeligste dag, som både Nauvoo og Kirken havde oplevet.

Mange af mormonernes fjender troede, at Josephs død ville gøre en ende på Kirken, men sådan gik det ikke. I stedet for at dø ud, fortsatte Kirken sin vækst. Det, som pøblen ikke forstod, var, at de helliges tro var meget stærkere end deres frygt.

* *History of the Church,* 4:401-402. Alle andre oplysninger og citater stammer fra *Kirkens historie i tidernes fylde,* s. 213-219, 240-249, 263, 280-284.

JESSICA, MORMONS

Laraine Whitear

Bror Law har boet i vores sidste dages hellige samfund i 36 år. I de sidste 13 år, siden hans kone døde, har han boet alene. Han er en rar mand og en god nabo. Men ligesom hans store have og rækker af gule rosenbuske skærmer hans hus, var der også en usynlig barriere mellem ham og hans naboer.

Han var ikke medlem af Kirken. Selvom wardets medlemmer ofte inviterede ham med til aktiviteter i Kirken, afslog han altid venligt, men bestemt.

Kvarterets børn har altid holdt af ham, men for nogle år siden udviklede der sig et særligt venskab mellem ham og den ni-årige Jessica, som boede lige over for ham.

Hun var bekymret for, at han skulle føle sig ensom, så hun besøgte ham ofte. En dag bemærkede hun et eksemplar af Mormons Bog i hans reol. Missionærerne havde givet den til ham for mange år siden. Jessica tog den og erklærede, at hun ville læse nogle af sine yndlingsskriftsteder højt for ham.

Bror Law, der morede sig lidt over det, lyttede udelukkende for at være rar mod Jessica. Men så begyndte den storslåede bogs ånd at varme hans hjerte. Han begyndte at se frem til, at hun skulle komme og læse for ham.

Før i tiden, når missionærerne havde banket på hans dør, havde han fortalt dem, at han ikke var interesseret. Men ikke længe efter at Jessica var begyndt at læse for

B O G O G
BROR LAW

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY; FOTO: CRAIG DIMOND

ham, vendte missionærerne tilbage. Denne gang lyttede ham!

Jessicas veninde Kristen inviterede ham til at gå med hende og hendes familie i Kirke. Men da søndagen nærmede sig, sagde han, at han ikke havde noget tøj at tage på, og at han ikke havde det særlig godt.

Den følgende søndag inviterede Jessica ham med i Kirke. Da han igen undskyldte sig med, at han ikke havde noget at tage på, sagde Jessica: »Du kan låne en af fars skjorter.«

Bror Law lo. Jessicas fars skjorter var adskillige numre større end hans egne.

Men Jessica var ikke den, der gav op, så hun fortalte sin mor om problemet, og den følgende uge gav Jessica bror Law en tidlig julegave – en ny hvid skjorte. Nu var han løbet tør for undskyldninger, men han forsøgte sig med at sige, at han ikke havde nogen bukser, der passede til. Hun svarede så: »Du kan have et hvilken som helst par bukser på. Bare der ikke er malerpletter på.«

Han havde heller ikke noget slips, men det lånte Jessicas far ham. Da bror Law nu ikke havde flere undskyldninger tilbage, lovede han at gå med Jessicas familie i kirke. Bror Law, der ikke havde været i nogen kirke i 71 år, var meget nervøs. Men så snart han trådte ind i kirkebygningen, følte han sig tryg og veltilpas.

Det næste problem opstod, da missionærerne udfordrede ham til dåb. Han havde besluttet, at Kirken var en familiekirke, så derfor var der ikke plads til ham.

Den følgende søndag holdt en af søstrene fra Hjælpeforeningen en tale om, hvordan vi alle er brødre og søstre i evangeliet. Mens hun talte, rørte Ånden hans hjerte, og han blev klar over, at han kunne tilhøre »wardsfamilien«. Desuden mindedes han, at kvarterets børn allerede kaldte ham Bedstefar eller Bror Law.

Denne historie har en vidunderlig slutning – eller begyndelse. Den 10. april 1994 blev han døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Når man ser på bror Law i dag, får Ånden ham ligefrem til at stråle. □

FORTÆLLINGER I GALILÆA, AF DEL PARSON

AT VÆRE SOM JESUS

Stjernen vil gerne høre om, hvad *du* har gjort for at være ligesom Frelseren. Artiklen bør ikke fylde mere end tre sider (med dobbelt linjeafstand). Du kan få en voksen til at hjælpe dig med at skrive den. Vedlæg mindst et foto af dig selv, samt dit navn, din alder, din adresse og telefonnummer, samt ward og stav.

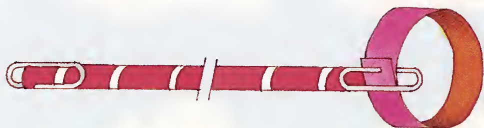
Send din artikel til: At være som Jesus, Børnestjernen, Borups Allé 128, 1.th, 2000 Frederiksberg

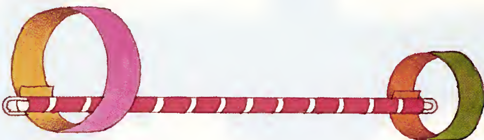
BARE FOR SJOV

SVÆVERINGE

Hvis du vil lave svæveren, skal du bruge en saks, farvet karton eller kraftigt papir, en lineal, en blyant, oliefarver eller tusser, to papirclips, et sugerør og lim.

1. Klip to strimler papir: En på 4 cm × 28 cm og en på 2 cm × 28 cm. Brug oliefarverne eller tusserne til at dekorere strimlerne.

2. Lav en ring af den brede strimmel og fastgør den til sugerøret med en clips (se illustrationen).

3. Fold den smalle strimmel på midten, så du får en strimmel, som er 2 cm × 14 cm. Lav en ring af den og lim enderne sammen. Sæt den fast i den modsatte ende, men samme side, af sugerøret (se på tegningen).

4. Få svæveren til at flyve ved at kaste den forsigtigt med den lille ring forrest. Lav en konkurrence med din familie eller dine venner, hvor I dyster om, hvem der kan få den til at flyve længst. Hvad sker der, hvis man ændrer på størrelsen af den store ring? Hvad sker der, hvis man sætter den store ring fast i den anden side af sugerøret?

ILLUSTRERET AF DICK BROWN; BAGGRUNDSILLUSTRATION AF DENISE KIRBY

HELTE OG HELTINDER

Karen Ashton

»Og Moroni var en stærk og mægtig mand; han var en mand med en glimrende forstand; ... en mand, hvis hjerte svulmede af taksigelse til Gud ... han var en mand, der var standhaftig i troen på Kristus« (Alma 48:11-13).

Har du en helt eller heltinde, som du ser op til? En helt er en dreng eller mand, som har udvist stort mod, dygtighed eller tapperhed, og som har en ædel og Kristuslignende karakter. En heltinde er en pige eller en kvinde med de samme egenskaber.

Vi vælger vores helte og heltinder, fordi vi gerne vil være ligesom dem. Det er vigtigt, at de helte eller heltinder, vi vælger, er retskafne mennesker, som stræber efter at efterleve evangeliet. Hvis vi følger en retfærdig helts eller heltindes eksempel, kan det være en hjælp til at vælge det rette.

Forældre er ofte vores helte eller heltinder. De elsker os og underviser os. De hjælper os til at forstå, hvad der er rigtigt og forkert. Ud over at passe de almindelige hverdagsjobs for at forsørge familien, yder forældre ofte ofre, som kræver stort mod og tro. Vi kan se på vores forældre og gøre det gode, som vi ser dem gøre.

Vor himmelske Fader har valgt levende profeter til at lede og rådgive os. De følger Jesus Kristus og holder budene. Deres liv er eksempler på, hvordan man vælger det rette. Profeterne kan være vores helte.

Der er mange helte og heltinder i skrifterne. Når vi læser om dem, kommer vi til at beundre det mod, den tro og den lydighed, som Herrens tjenere i gamle dage udviste. Vi vil gerne være ligesom dem.

Vi er velsignet med eksempler fra retskafne ledere og lærere, som elsker Herren og har et vidnesbyrd om evangeliet. De kan også være vores helte og heltinder.

Jesus Kristus er vores største forbillede. Han adlyder altid sin himmelske Fader. Han levede et liv fuld af kærlighed og ofre for andre. Vi vil gerne være ligesom Kristus.

Instruktioner

Vælg dine helte og heltinder ved at tænke på de retskafne mennesker, du gerne vil ligne. Farvelæg så omhyggeligt plakaten »Mine helte og heltinder«. Saml billeder af dine helte og heltinder og lim dem på plakaten – eller tegn billeder af dem på plakaten. Skriv deres navne under billederne. Hæng plakaten op et sted, hvor den vil hjælpe dig med at huske at følge deres eksempel.

Forslag til fællestid

1. Fortæl, at Gud altid har talt til sine børn gennem levende profeter (Am 3:7). Leg en leg, hvor børnene skal sætte bibelske profeter sammen med beretninger fra Bibelen. (For eksempel: Hvilken profet døbte Frelseren i Jordan-floden?) Fortsæt legen med at sætte profeter fra Mormons Bog sammen med beretninger fra Mormons Bog. Og sæt så profeter fra vores tid sammen med historier fra deres liv.

2. Bed (i god tid) medlemmerne af biskoprådet fortælle om deres yndlingshistorie fra skriften, minder, bøger, steder, farver, sport, hobbys, livretter, dyr osv. Spørg dem også om, hvad de ikke kan lide. Præsentér medlemmerne af biskoprådet for børnene og leg en leg, hvor du stiller spørgsmål som: »Hvilket medlem af vores biskopråd siger, at den første åbenbaring er hans yndlingshistorie fra skriften?« Lad børnene gætte svarene.

3. Syng første vers af »Jeg er Guds kære barn« (Børnenes sangbog nr. 2). *Spørg om, hvad sangen siger, at vor himmelske Fader har givet os (et jordisk hjem med forældre). Lad hver klasse lave en liste over de måder, hvorpå forældre hjælper deres børn.*

4. Bed flere voksne om at fortælle om de retskafne helte og heltinder, de havde, da de var børn. Spørg dem om, hvilken positiv indflydelse deres helte og heltinder havde på dem, og hvordan de hjalp dem til at vælge det rette. ☐

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT OG GRANT ROMNEY CLAWSON UDFRA ORIGINALER AF ARNOLD FRIBERG, MICHAEL DEAS, TED HENNINGER OG HARRY ANDERSON; ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: PAT GERBER

Mine Helte & Heltinder

CYKEL-LEKTIONEN

FIKTION

Alma J. Yates
ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY KAWASAKI

Vil du have et lift hjem, Bjørn?« spurgte Karsten, da vi gik fra fodboldtræning. »Min cykel står lige her. Du kan køre med mig.«

»Tak. Jeg kan cykle noget af vejen, hvis du vil have det.«

Karstens cykel stod lænket til bænkene. Et lille stykke derfra lå en anden cykel smidt i støvet. Det var en af de flotteste cykler, jeg nogensinde havde set.

»Gad vide, hvis cykel det er,« mumlede jeg.

»Det er Brians,« knurrede Karsten og rystede på hovedet i foragt. »Hans far købte den til ham i sidste måned. Brian smed den bare der lige før kampen. Jeg så ham gå sammen med Tonny. Hvis jeg havde sådan en cykel, ville jeg ikke bare smide den fra mig som en dynge skrot.«

Jeg så på cyklen igen. Dens klare gule og sorte lak var smuk. Jeg tog fat i styret og rejste den op. Et øjeblik beundrede jeg den bare, men så svingede jeg benet op over den og satte mig i sadlen.

Jeg så mig omkring. Der var ikke andre end os. Jeg greb fat i håndtagene og bøjede mig forover, som om jeg ræsede ned ad vejen. Jeg rettede mig op og så på Karsten: »Jeg cykler hjem.«

»Hva'?«

»Brian bor ikke langt fra mig. Jeg kan aflevere den til ham på vej hjem. Han vil takke mig. Lad os komme af sted.«

Karsten og jeg havde planlagt at køre lige hjem, men på vejen kørte vi forbi byggepladsen, hvor de bygger det nye butikscenter. Der holdt store gravemaskiner, og der var dynger af jord og sand overalt. Det var alle tiders sted at køre cross.

Arbejderne var der ikke.

Vi ville kun blive der et øjeblik, men da jeg først var kommet i gang, kunne jeg slet ikke holde op.

»Jeg tager lige den store bakke i midten, hvor de har gravet ud til fundamentet,« råbte jeg til Karsten.

»Du slår dig ihjel. Den er alt for stejl,« råbte han tilbage.

»Nej, på den her cykel er det let.«

Men oppe fra toppen så bakken højere og stejlere ud end nedefra. Da jeg så Karsten stå nede ved bunden og kigge op, var jeg lige ved at lade være. Men jeg havde knoklet for at nå derop, og Karsten stod jo og så på, så jeg besluttede at prøve.

Jeg tog en dyb indånding og startede. Straks ønskede jeg, at jeg havde ladet være. Brians cykel fór ned ad bakken, som skudt ud af en kanon. Jeg kunne kun klynge mig til den, mens den hoppede og svingede ned ad den stenede bakke.

Omkring halvvejs nede ad bakken mistede jeg balancen og styrtede. Jeg fløj den ene vej, og cyklen fløj den anden. Alt kørte bare rundt og rundt. Mit fald endte første, da jeg ramlede ind i en sten for foden af bakken.

»Kom du noget til?« Karsten knælede ved siden af mig, helt bleg i ansigtet.

Jeg jamrede og prøvede at sætte mig op. Det gjorde meget ondt i mit højre knæ. Da jeg forsøgte at sige noget, knasede det af jord og sand mellem mine tænder. »Jeg har smadderondt i benet,« stønnede jeg.

Da jeg kom op at stå og gik lidt omkring, fik jeg det meget bedre, selv om det stadig dunkede i knæet. Jeg trak op i buksebenet og opdagede, at jeg havde fået en hudafskrabning. Det blødte lidt, men det var ikke ret slemt. »Jeg klarer mig,« sagde jeg til sidst. »Hvad skete der med Brians cykel?«

Cyklen lå på siden henne ved en dynge jernstænger. Så snart jeg så den, vidste jeg, at den var ødelagt. Jeg rejste den op. Styret var bøjet helt sammen.

Karsten og jeg fik det rettet ud, men mens vi gjorde det, opdagede vi, at der var knækket to eger på forhjulet, og fælgen var bøjet. Dækket havde fået en flænge i siden. Jeg følte et sug i maven.

»Hvad vil du gøre?« spurgte Karsten.

Jeg rystede langsomt på hovedet og ønskede, at jeg aldrig havde set Brians cykel. »Måske kan vi ordne det,« sagde jeg forhåbningsfuldt.

Karsten så nærmere på forhjulet og rystede så på hovedet. »Det er helt smadret, Bjørn.«

»Han skulle ikke bare have ladet sin cykel ligge og flyde,« sagde jeg, og forsøgte at give Brian skylden for uheldet. »Han skal være glad for, at der ikke var nogen, der stjal den. Jeg stiller den bare tilbage ved fodboldbanen. Så kan han hente den der, hvis han stadig vil have den. Måske har han helt glemt, at han smed den der.«

Jeg fortalte ikke nogen om mit uheld. Jeg gjorde mit bedste for at skjule min humpen. Men hver gang jeg tog et skridt og mærkede smerten, huskede jeg, hvad jeg havde gjort ved Brians cykel. Jeg forsøgte at bilde mig ind, at det var hans skyld, fordi han havde smidt den der. Men det fik ikke skyldfølelsen til at gå væk.

Lige inden Primary den næste dag hørte jeg Brian snakke med nogle andre. »En eller anden har smadret min cykel,« mukkede han. »Jeg lod den stå henne ved parken, og så kom der en eller anden og smadrede den.«

»Hvorfor lod du den også stå henne ved parken?« spurgte Torben.

»Jeg glemte den. Glemmer du aldrig noget?«

»Jeg ville aldrig glemme min nye cykel. Hvis jeg gjorde det, ville det være sidste gang min far gav mig noget.«

»Hvis jeg finder ud af, hvem der har gjort det,« sagde Brian vredt, »så får han en på tuden.«

Jeg så på Karsten. Han kiggede bort og begyndte at gå hen mod klassen. Jeg bøjede hovedet og fulgte efter.

Jeg havde svært ved at samle mig om lektionen i Primary, og da nadvermødet begyndte, forsøgte jeg at skubbe alle tanker om Brian og hans cykel ud af hovedet. Men mens præsterne forberedte nadveren, tænkte jeg på en lektion, som mor havde givet til familieaften. Hun havde talt om nadveren og påpeget, at man altid skal være værdig, når man modtager den. At tage den uværdigt var at håne Jesus.

Indtil den søndag havde nadveren bare været noget, vi gjorde om søndagen. Det var bare brød og vand, som diakonerne bar rundt. Men den morgen kunne jeg ikke lade være med at tænke på den smadrede cykel, og jeg vidste, at jeg ikke var værdig til at tage nadveren – ikke før jeg havde talt med Brian.

Jeg slugte en klump og bøjede skamfuldt hovedet. Min himmelske Fader vidste alt det med cyklen, og jeg kunne ikke tage brød og vand og forny min pagt med ham, mens jeg bare lod, som om jeg ikke havde taget Brians cykel og smadret den.

Da mor rakte mig bakken med brødet, rakte jeg ud efter et stykke. Men så vældede skyldfølelsen op i mig. Jeg trak hånden til mig. Uden at se på mor rystede jeg på hovedet og stirrede ned på mine hænder. Da vandet blev bragt rundt lidt efter, rystede jeg igen på hovedet.

Det var underligt, men så snart nadveren var overstået, og diakonerne og præsterne havde sat sig ned til deres familier, fik jeg det meget bedre. Jeg havde det ikke godt med det, jeg havde gjort ved Brians cykel, men jeg var glad for, at jeg havde mod til at lade være med at håne Jesus ved at tage nadveren, bare for at folk

ikke skulle stirre på mig. Jeg blev også klar over, at jeg måtte fortælle Brian det hele.

Jeg gik hjem efter mødet og nåede frem til vores hus før resten af familien. Jeg gik ikke først ind for at skifte tøj, men gik straks ud i garagen, tog min cykel og trak den hen til Brians hus.

Jeg rystede lidt på hånden, da jeg ringede på. Søster Jensen lukkede op. »Er Brian hjemme?« spurgte jeg nervøst.

»Ja, Bjørn,« svarede hun venligt. »Vil du ikke komme indenfor?«

»Jeg vil gerne tale med ham herude.«

Lidt efter kom Brian løbende ud. »Hvad sker der?«

»Davs, Brian.« Jeg vendte mig og nikkede hen mod min cykel. »Jeg er kommet med min cykel.«

»Nå, har du hørt, at min blev smadret? Jeg fatter ikke, at nogen kan gøre sådan noget mod en andens cykel.«

»Næh,« gylpede jeg og proppede hænderne dybt ned i lommerne. »Du kan låne min cykel, indtil din egen er repareret.«

Et øjeblik stod han og stirrede på mig og derefter på min cykel og tilbage igen. »Det behøver du da ikke, Bjørn.« Han lød overrasket og meget oprigtig. »Det er pænt af dig. Tusind tak.«

Jeg rystede på hovedet og så ned i jorden. »Nej, Brian, det er slet ikke pænt af mig. Jeg ville ønske, at det var. Men ser du …« Jeg slugte en klump og vædede mine læber. »Det var mig, der smadrede din nye cykel.«

Jeg så op. Brian stirrede på mig. Han var ikke vred, bare rystet. »Jeg ville køre den hjem til dig. Jeg så den ligge henne ved parken, og så tænkte jeg, at jeg ville køre den herhen for at gøre dig en tjeneste.« Jeg talte meget hurtigt, fordi jeg gerne ville nå at forklare det hele, inden han gav mig en på tuden. »Jeg kom forbi det sted, hvor de er ved at bygge det nye butikscenter, og så begyndte jeg at køre cross i bakkerne. Jeg var ikke ude på at smadre din cykel eller noget.«

Jeg fortalte ham det hele. Jeg viste ham endda hudafskrabningen på mit knæ for at bevise, at jeg ikke løj. Brian sagde ikke meget. Han lyttede bare. »Det er derfor, jeg kommer med min cykel,« sagde jeg trist. »Jeg skal nok betale for reparationen, men det vil tage lidt tid, før jeg har sparet sammen til det. Så derfor tænkte jeg, at du havde brug for en anden cykel i mellemtiden. Den er ikke så god som din, men man kan da køre på den. Jeg er ked af det, Brian. Det var ikke min mening.«

Brian gik hen til min cykel og så på den.

»Jeg kan godt forstå, hvis du har lyst til at stikke mig en på tuden,« mumlede jeg.

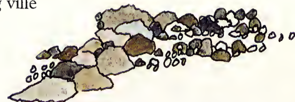
Han trak på skuldrene. »Jeg har ombestemt mig.« Han slog mig blidt på skulderen. »Jeg synes stadig, at det er pænt af dig. De fleste ville ikke have sagt noget.«

»Jeg *er* altså ked af det. Og jeg skal nok gøre det godt igen.«

Jeg vendte mig og begyndte at gå ned ad indkørslen, men jeg lod cyklen blive tilbage. »Du, Bjørn,« råbte han efter mig. Jeg stoppede og vendte mig. »Skal vi spille lidt bold efter skoletid i morgen?«

Jeg tøvede, men så smilede jeg. »Det vil jeg meget gerne.«

Da jeg vendte hjem, smilede jeg, både indvendig og udvendig. Den underlige følelse i maven var væk, og jeg vidste, at jeg ville kunne tage nadveren på næste søndag – og at jeg ville værdsætte det. □

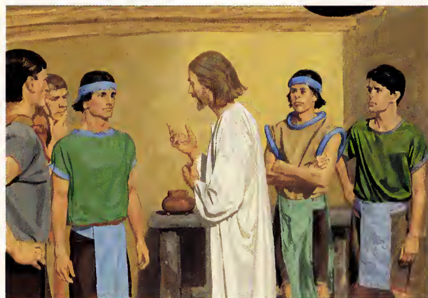

Jesus Kristus velsigner sine disciple

En dag, mens disciplene fastede og bad sammen, viste Jesus Kristus sig blandt dem.
3 Nephi 27:1-2

Da disciplene spurgte ham, hvad de skulle kalde kirken, sagde han, at den skulle opkaldes efter ham, fordi det var hans kirke.
3 Nephi 27:7-8

Jesus forklarede sine disciple, at vor himmelske Fader havde sendt ham ned til jorden for at give sit liv for alle mennesker.
3 Nephi 27:14-15

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

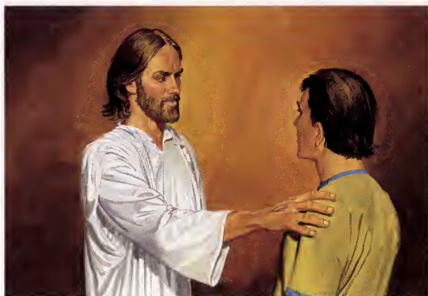

Han sagde, at alle, der omvender sig, bliver døbt i hans navn og holder budene, vil stå skyldfri for sin himmelske Fader.
3 Nephi 27:16

Frelseren fortalte sine disciple, at de skulle gøre det, som de havde set ham gøre. Han havde vist eksemplet for dem.
3 Nephi 27:21

Han sagde også, at de skulle nedskrive alt det, de havde set og hørt, så andre kunne få kendskab til det.
3 Nephi 27:23-25

Jesus spurgte hver af disciplene, hvad de ønskede af ham. Ni af dem ønskede at få lov til at komme til ham, når de havde fuldført deres liv på jorden.
3 Nephi 28:1-2

Jesus lovede dem, at når de blev 72 år gamle, skulle de komme op til ham.
3 Nephi 28:3

De tre andre disciple turde ikke sige noget, men Jesus vidste, at de gerne ville blive på jorden og hjælpe folk lige indtil hans andet komme.
3 Nephi 28:4-6, 9

Frelseren lovede dem, at de ikke skulle lide smerter eller død, men at de skulle missionere, lige indtil han kom tilbage.
3 Nephi 28:7-9

Jesus rørte ved de ni disciple, men ikke ved de tre, som skulle blive på jorden. Så forlod han dem.
3 Nephi 28:12

De tre disciple blev optaget til himlen. De så og hørte meget vidunderligt.
3 Nephi 28:13

Deres legemer blev forandrede, så de ikke skulle dø, og de blev bedre rustet til at forstå det, der hører Gud til.
3 Nephi 28:15

De tre disciple vendte tilbage til jorden. De rejste omkring i landet og prædikede og døbte.
3 Nephi 28:16-18

Ugudelige nephiter ville slå de tre disciple ihjel ved at kaste dem i fængsel eller ned i dybe huller, men de undslap ved Guds kraft.
3 Nephi 28:19-20

Da de blev kastet i ilden og ned til vilde dyr, blev de også beskyttet af Guds kraft.
3 Nephi 28:21-22

De tre nephiter fortsatte med at forkynde Jesu Kristi evangelium til nephiterne. De forkynder stadig hans evangelium til andre folk.
3 Nephi 28:23, 27-29

DANISH 97988 110

»DIN TRO HAR FRELST DIG«

»Andre er det givet at have tro til at blive helbredt ... andre gives det at gøre kraftige gerninger« (L&P 46:19-21).

En dag, hvor Jesus banede sig vej gennem folkeskaren, vendte han sig pludselig og spurgte: »Hvem var det, som rørte ved mig?« Hans disciple blev overraskede over spørgsmålet. Enhver i folkeskaren kunne være stødt ind i ham. Så sagde Jesus: »Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der udgik en kraft fra mig.«

Berøringen viste sig at være en troshandling. En kvinde, som »havde lidt af blødninger,« havde rørt ved hans klædning, fordi hun troede, at hun derved kunne blive rask. Og det blev hun. Da Jesus så hende, sagde han: »Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred« (Luk 8:43-48; se Matt 9:20-22).

Den samme helbredelsesgave gennem tro på Jesus Kristus i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje findes i dag, når vi lider på legeme, sind og ånd.

STOL PÅ HERREN

Jakob råder de syge til at »tilkalde menighedens ældste,« så de kan salve dem »med olie i Herrens navn og bede over dem. Og troens bøn vil frelse den syge« (Jak 5:14-15). De, der modtager velsignelsen, forener deres tro med den tro, som udøves af deres kære og de præstedømmebærere, som udfører ordinansen. Herren lover, at »den, der har tro til at blive helbredt og ikke er bestemt til at dø, skal blive helbredt« (L&P 42:48).

Tro på Herren Jesus Kristus omfatter fuld tillid til ham. En yngre søster, som led af kræft, gav udtryk for denne tro til ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum. »Jeg er ikke bange for at dø,« sagde hun. »Jeg vil gerne leve. Der er meget, jeg gerne ville nå i dette liv, men jeg ved, at Jesus er min Frelser. I løbet af de sidste par år er han blevet min bedste ven. Jeg stoler på ham ... Uanset hvad han ønsker for mig, så er jeg forberedt.«

Ældste Ballard gav hende en velsignelse, men overlod sagen i vor himmelske Faders hænder, som hun havde bedt om. Hun døde kort efter »med Herrens fred hos sig og hos sin trofaste familie« (*Stjernen*, juli 1996, s. 82).

LÆR AF MODGANGEN

Til tider erfarer trofaste hellige, at det største helbredende mirakel finder sted i deres hjerte, når de lever med – og lærer af – deres modgang. For eksempel bar præsident Spencer W. Kimball ædelt og tålmodigt sine lidelser. Mens han tjente som apostel, fik han fjernet det meste af stemmebåndet, som var ramt af kræft. Alligevel hævede han sin stemme som Herrens talerør og profet og bar vidnesbyrd over hele verden.

»Hvis vores tro er fast forankret i vores vidnesbyrd om Kristus,« sagde ældste Ballard, »så vil vi være i stand til at håndtere enhver form for modgang, som vi måtte støde ind i, og vi vil være i stand til at gøre det på en positiv og trosfremmende måde. Hvis vi holder troens øje rettet mod Kristus, kan vi opnå en større indsigt og et evigt perspektiv, og med det kan vi forstå modgangen ud fra vor himmelske Faders evige plan for sine børn. Og vi kan finde trøst i den evige tryghed, fred, glæde og sikkerhed, som han lover os« (*Ensign*, december 1996, s. 61).

- *Hvordan kan vi finde fred og acceptere Herrens vilje med os, når vi oplever modgang?*
- *Hvordan kan vi udøve tro for et familiemedlems, en nabos eller en vens helbredelse?* □

ILLUSTRERET AF HEIDI DARLEY

TILBAGE TIL FOLDEN

Navnet er på anmodning tilbageholdt
ILLUSTRERET AF DOUG FAKKEL

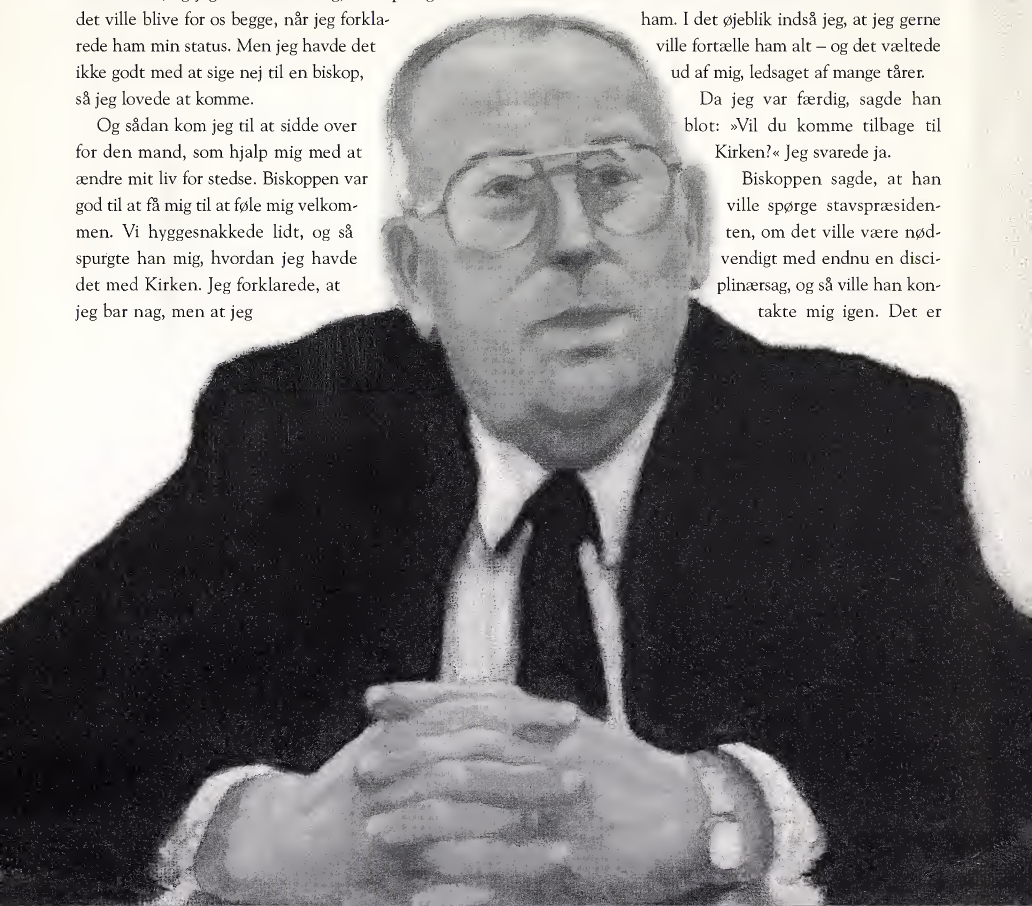
En dag ringede wardssekretæren mig op og sagde: »Kan du komme og tale med biskoppen tirsdag aften?« Jeg havde hørt fra en nabo, at det lokale ward havde fået ny biskop, men nyheden betød ikke meget for mig, for jeg var blevet udelukket af fællesskabet mange år tidligere og var ikke vendt tilbage til Kirken. Nu gik jeg ud fra, at den nye biskop ville tilbyde mig en kaldelse, og jeg forestillede mig, hvor pinligt det ville blive for os begge, når jeg forklarede ham min status. Men jeg havde det ikke godt med at sige nej til en biskop, så jeg lovede at komme.

Og sådan kom jeg til at sidde over for den mand, som hjalp mig med at ændre mit liv for stedse. Biskoppen var god til at få mig til at føle mig velkommen. Vi hyggesnakkede lidt, og så spurgte han mig, hvordan jeg havde det med Kirken. Jeg forklarede, at jeg bar nag, men at jeg var blevet udelukket af fællesskabet flere år tidligere og havde fået at vide, at hvis min overtrædelse gentog sig, så ville jeg sandsynligvis blive udelukket af Kirken. Eftersom det ikke var lykkedes mig at omvende mig helt, havde jeg gjort op med mig selv, at jeg allerede var udelukket.

Biskoppen spurgte mig, om jeg havde lyst til at drøfte min nuværende efterlevelse af budene med ham. I det øjeblik indså jeg, at jeg gerne ville fortælle ham alt – og det væltede ud af mig, ledsaget af mange tårer.

Da jeg var færdig, sagde han blot: »Vil du komme tilbage til Kirken?« Jeg svarede ja.

Biskoppen sagde, at han ville spørge stavspræsidenten, om det ville være nødvendigt med endnu en disciplinærsag, og så ville han kontakte mig igen. Det er

svært at beskrive det håb, jeg følte, da jeg forlod hans kontor. Flere måneder senere hjalp et skriftsted fra Mormons Bog mig til at forstå, hvad det var, der havde ændret mit liv den aften: »Og dersom I ikke har håb, kan I ikke andet end fortvivle; og fortvivlelse kommer af ugudelighed« (Moroni 10:22). Jeg forlod biskoppens kontor fuld af håb om, at jeg kunne omvende mig, at jeg kunne blive en værdig datter af min himmelske Fader og at jeg kunne vende tilbage og leve sammen med ham en dag.

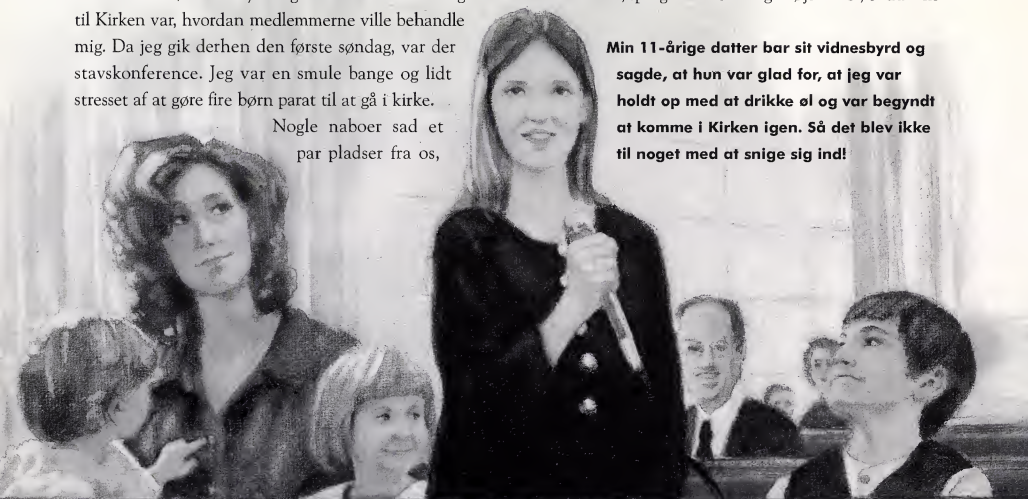
Da jeg kom hjem fra mødet med biskoppen, fortalte jeg min mand, som ikke er sidste dages hellig, at jeg ville vende tilbage til Kirken. Han sagde, at han syntes, det var en god idé. Min bekendtgørelse glædede min ældste datter på 11, som altid var gået i kirke alene eller sammen med sine bedsteforældre. Da jeg ringede til min mor og far og fortalte dem, at jeg havde talt med biskoppen, og at jeg ville vende tilbage til Kirken, kunne jeg høre dem græde. Jeg indså, at de længe havde set frem til denne dag.

TILBAGE TIL KIRKEN

En af mine største bekymringer ved at vende tilbage til Kirken var, hvordan medlemmerne ville behandle mig. Da jeg gik derhen den første søndag, var der stavskonference. Jeg var en smule bange og lidt stresset af at gøre fire børn parat til at gå i kirke. Nogle naboer sad et par pladser fra os, og jeg følte mig tryg ved at se nogle kendte ansigter. Åbningssalmen var »Han lever! Vor Forløser stor« (*Salmer og sange,* nr. 70). Jeg begyndte at græde, mens jeg fulgte med i teksten, og jeg fortsatte med at græde under resten af de inspirerende taler og salmer.

Hen mod slutningen af mødet rakte en søster mig en seddel. Da jeg kiggede ned for at læse den, opdagede jeg, at min to-årige havde knappet min kjole op. Jeg skyndte mig at knappe den og tænkte: *Åh, du milde. Er der mon andre, der har set det?* Men da jeg læste sedlen, stod der bare, at denne søster var meget imponeret af mine børn, og hun mente, at de måtte have nogle gode forældre, når de kunne opføre sig så pænt. Sedlen bekræftede min følelse af, at jeg havde gjort det rette ved at komme, og at folk ville tage imod mig og mine børn. Jeg fandt aldrig ud af, hvem kvinden var, men jeg vil aldrig glemme hendes venlighed.

Næste søndag var fastesøndag. Jeg havde håbet at kunne snige mig ind, men da vi kom syntes alle at tage imod os med et smil og venlige ord. Mange bød mig velkommen til wardet og spurgte, om jeg var nyt medlem. Men da jeg lod nadverbakken gå forbi uden at tage nadveren, spurgte min tre-årige højt: »Mor, er du ikke

Min 11-årige datter bar sit vidnesbyrd og sagde, at hun var glad for, at jeg var holdt op med at drikke øl og var begyndt at komme i Kirken igen. Så det blev ikke til noget med at snige sig ind!

sulten?« Senere rejste min 11-årige datter sig for at bære vidnesbyrd. Hun sagde, at hun var så glad for, at hendes mor var holdt op med at drikke øl og var begyndt at komme i Kirken igen. Så var det sket med at snige sig ind.

Senere fortalte biskoppen mig, at der ville blive afholdt et nyt disciplinærråd. Jeg var nervøs og lidt bange, men jeg vidste, at det ville være besværet værd. Siden mit første møde med biskoppen havde jeg været lykkeligere end nogensinde før. Min indstilling havde ændret sig, og jeg var begyndt at elske livet, familien og mine venner meget mere. Jeg havde haft det svært, da jeg havde spekuleret på, hvordan jeg skulle klare mig resten af livet uden øl, men de fleste dage kunne jeg fornemme et indre håb.

Jeg var til dels nervøs, fordi en af biskoppens rådgivere var far til min søns ven, og jeg var bange for, at han ikke ville lade sin søn lege hos os mere, når han hørte om min syndige fortid. Men jeg besluttede mig for, at hvis han havde det på den måde, så ville jeg acceptere hans ønsker. Intet skulle få lov til at komme i vejen for det, der var blevet det vigtigste mål i mit liv: at vende tilbage til fuldt medlemskab af Kirken.

Kort før jeg skulle ind til disciplinærråd, lyttede jeg for første gang til generalkonferencen. På et tidspunkt sagde præsident Howard W. Hunter: »Til dem, der har overtrådt eller er blevet fornærmet, siger vi: Kom tilbage. Omvendelsens vej kan til tider være vanskelig, men den løfter os stadig opad og fører til fuldstændig tilgivelse« (*Stjernen*, januar 1995, s. 7). Det føltes, som om han talte direkte til mig. Jeg tænkte for mig selv: *Jeg kommer tilbage. Det lover jeg.* Jeg nærer en særlig kærlighed til præsident Hunter, fordi han var den første profet, jeg rigtig lyttede til.

EN KÆRLIGHEDSDOMSTOL

Endelig oprandt den aften, hvor mit disciplinærråd skulle afholdes. Mens jeg knælede i bøn sammen med biskoprådet, følte jeg Ånden meget stærkt, og jeg følte også en ubeskrivelig broderkærlighed. Disse mænd havde ikke kendt mig ret længe, men jeg vidste, at de havde omsorg for mig og elskede mig. Men da min søns kammerats far tøvede, inden han sagde noget, regnede jeg med, at han tænkte over, hvordan han skulle få sagt, at hans søn ikke måtte lege med min søn mere. I stedet sagde han: »Jeg synes, du skal vide, at jeg er meget imponeret over din søn og din familie. I må være gode forældre, når I kan opdrage sådan en god dreng.«

Da mødet var forbi, sagde biskoppen: »Du er et værdigt medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Jeg følte stor glæde ved at høre de ord.

Da jeg kom hjem, havde jeg lyst til at le og græde og fortælle min familie det hele, men de sov alle sammen. Så jeg bad til min himmelske Fader og takkede ham for hans kærlighed og venlighed, for de hæderlige mænd, der fungerede som retfærdige dommere, for familie og venner, som havde hjulpet mig undervejs, og for alle de andre velsignelser, jeg nyder i mit liv.

Midt om natten vågnede både min mand og jeg og fornemmede et ondt væsens tilstedeværelse i vores hjem. Lige så sikkert som jeg havde følt Helligånden på biskoppens kontor, følte jeg nu Satans nærvær. Mens jeg lå der i sengen, blev jeg klar over, at jeg havde gjort Satan vred ved at vende tilbage til Kirken. Jeg bad af hele mit hjerte, og efter et stykke tid følte jeg det onde forsvinde.

Min mand og jeg fik ikke lejlighed til at tale om den oplevelse før den følgende aften, hvor jeg hentede ham i en by, som ligger 50 kilometer fra vores hjem. Mens vi kørte hjem, spurgte han: »Hvad skete der egentlig i nat?«

Fordi min mand mener, at når et menneske synder, så er det en sag mellem det menneske og Gud og ingen andre, havde jeg aftenen før fortalt ham, at jeg bare skulle til et møde i Kirken. Nu fortalte jeg ham om alt det, der var sket på biskoppens kontor, om de stærke følelser af kærlighed og trøst og om min optagelse i fællesskabet. Jeg bar vidnesbyrd om det system, som vor himmelske Fader har oprettet for at hjælpe sine børn med at omvende sig og bringe deres liv i orden. Jeg fortalte ham, at jeg fornemmede, at Satan var vred over mine handlinger, og at det var derfor, vi havde følt hans tilstedeværelse i vores hjem om natten. Jeg fortalte ham, at jeg ville ønske, jeg havde præstedømmet i mit hjem, men at jeg vidste,

at vor himmelske Fader ville våge over vores familie. Da jeg var færdig, følte jeg meget stærkt, at jeg skulle afslutte i Jesu Kristi navn, så det gjorde jeg.

Min mand sagde ikke noget, før vi kørte ind i vores indkørsel. Så sagde han: »Jeg tror, du har ret.«

OMVENDELSENS FRUGTER

Jeg og min familie har modtaget mange velsignelser, efter at jeg er vendt tilbage til Kirken.

Da jeg besluttede at betale en ærlig tiende, tøvede jeg lidt med at drøfte det med min mand. Han står får økonomien, og jeg vidste, at han ikke ville bryde sig om endnu en udgift, nu hvor vi prøvede at komme ud af vores gæld. Jeg besluttede mig for at faste og bede som forberedelse på vores samtale.

Da tidspunktet syntes rigtigt, var jeg forberedt på at holde en lang tale om befalingen om tiende og alle dens velsignelser. Men da jeg åbnede munden, begyndte jeg i stedet at fortælle min mand, hvor højt jeg elskede ham, og hvordan evangeliet havde fået mine øjne op for, hvilken dejlig mand han var. Jeg fortalte ham om alt det, der gjorde mig stolt af at være hans hustru, og jeg sagde, at selvom han aldrig blev medlem af Kirken, ville jeg altid elske ham.

Min mand græder sjældent, så da jeg så ham få tårer i øjnene, vidste jeg, at han var meget rørt. Han indrømmede, at han havde været bange for at miste mig, fordi jeg måske ikke havde brug for ham mere, nu hvor mit liv var bragt i orden. Han havde følt sig som en elendig ægtemand, fordi han ikke støttede mig godt nok.

Jeg havde været så opslugt af min egen lykke, at jeg ikke havde indset, at min mand havde følt sig udenfor. Min himmelske Fader havde inspireret mig til at tale om det, som min mand havde allermest brug for at tale om.

Da tiden endelig kom til at drøfte tiende, gik min mand ind på, at jeg kunne betale tiende, hvis jeg kunne fjerne en anden udgift. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle gøre det, men jeg besluttede mig for, at januar 1995 ville være den måned, hvor jeg begyndte at betale en ærlig tiende. Da jeg nytårsdag hjalp min fire-årige datter med at tage tøjet af efter kirke, opdagede jeg, at hun havde fået skoldkopper.

Da min datter nu ikke kunne komme i dagpleje, ringede jeg til en kollega på natholdet og spurgte, om vi kunne bytte vagter, så jeg kunne være hjemme i dagtimerne. Da jeg modtog min løn to uger senere, blev jeg klar over, at de penge jeg skulle bruge til tiende, nøjagtig svarede til de penge jeg havde sparet på børnepasning. Som ventet fik min to-årige skoldkopper to uger senere, men det lykkedes mig atter at bytte vagt med en kollega.

Jeg indså, at det var min himmelske Faders måde at fortælle mig, at jeg nok skulle finde ud af, hvordan jeg skulle få råd til at betale tiende. Og jeg har været i stand til at gøre det lige siden.

Jeg havde været så opslugt af min egen lykke, at jeg ikke havde bemærket, at min mand følte sig udenfor.

På et vist tidspunkt i løbet af min genaktivering, nød jeg at gå i kirke, men jeg følte mig ikke helt tilpas derhenne. Jeg måtte finde ud af, om jeg virkelig havde et vidnesbyrd om det, jeg foretog mig. Vendte jeg tilbage for mine børns skyld? For mine forældres skyld? Fordi jeg gerne ville have det bedre med mig selv? Hvad betød det at have et vidnesbyrd om evangeliet?

Jeg lyttede opmærksomt, når medlemmerne bar deres vidnesbyrd til nadvermøderne, og jeg spekulerede på, om jeg havde et ægte vidnesbyrd. En søndag sagde læreren i gæsteklassen, at det eneste, et menneske skulle gøre for at opnå et vidnesbyrd, var at tro på, at Jesus Kristus lever og præsiderer over Kirken.

Disse ord ramte mig så stærkt, at tårerne begyndte at løbe ned over mine kinder. Jeg vidste, at det vidste jeg. Jeg vidste, at Jesus Kristus lever, at han elsker mig, og at han præsiderer over Kirken. Jeg vidste også, at jeg havde et vidnesbyrd om disciplinærråd, bøn, visdomsordet, tiende og ledere, som er kaldet af Gud. Da jeg gik hjem fra kirke den dag, vidste jeg, at jeg havde et vidnesbyrd.

TANKER OM AT VENDE TILBAGE

Mange mennesker har spurgt mig: »Hvad fik dig til at komme tilbage?« Jeg plejede at sige, at en vidunderlig biskop kaldte mig ind, da jeg var parat, men jeg har nu indset, at processen begyndte længe før.

Mine forældre har altid været eksempler på retskaffenhed, ærlighed, pålidelighed og kærlighed. Jeg er blevet undervist i de rette principper hele mit liv. Derudover har jeg boet og arbejdet sammen med mænd og kvinder, som ærer præstedømmet og leder ved deres eksempel. Mange af dem har givet sig tid til at besvare mine spørgsmål.

En nabo med 12 børn har utallige gange inviteret mine to ældste børn over til middage, familieaftener og kirkeaktiviteter. Jeg er sikker på, at mange naboer helst havde set, at vi havde skruet ned for musikken eller sluttet vores fester noget tidligere, men de beklagede sig ikke. Jeg tror ikke, at jeg ville have været så lydhør over for biskoppen, hvis jeg på noget tidspunkt havde følt, at mine naboer var uvenlige mod mig, fordi jeg ikke kom i Kirken. Det fører meget godt med sig at elske sin næste!

Jeg kører i en gammel bil, hvor kortlampen ikke virkede, da jeg købte den. Om dagen betød det manglende lys ikke noget, men om aftenen var jeg altid lidt bekymret for at sætte mig ind i bilen. Hvis jeg skulle læse en besked, var jeg nødt til at køre hen under en lygtepæl. Hvis jeg tabte noget, var det svært at finde. Det var lidt ubekvemt ikke at have lys i kortlampen, men jeg vænnede mig til det.

Da en ven leverede min bil tilbage efter at have lånt den, opdagede jeg, at hun havde ordnet lyset. Hun fortalte mig, at pæren kostede mindre end en tier, og at det kun tog et øjeblik at installere den. Det var vidunderligt! Hvordan havde jeg dog klaret mig uden den?

I løbet af de næste par uger fik jeg øjnene op for, at det at have lys i kortlampen var lige som atter at have åndeligt lys. Jeg havde ment, at mit liv var godt nok, som det var, men i virkeligheden led jeg under det manglende åndelige lys. Min frygt for at sætte mig ind i den mørke bil, mindede mig om min frygt for at dø uden at have omvendt mig. At lede efter lygtepæle, hvor jeg kunne læse instrukser, var som at have evangeliske samtaler med venner, jeg stolede på – men jeg kunne ikke altid leve på lånt lys. Det at tabe en genstand i mørket var som at glemme et evangelisk princip, hvilket let kan ske uden evangeliets lys. Jeg kunne stadig køre i min bil og klare mig gennem livet uden lys, men jeg gik glip af velsignelser i form af fred, vejledning og forståelse. Det eneste, der skulle til for at få lyset tilbage, var omvendelse – en proces, som begyndte, da jeg talte med biskoppen og begyndte at komme i Kirken igen.

Jeg var i templet for nylig, og det styrkede min åndelighed yderligere. Nu håber jeg, at jeg kan dele min viden med andre, som ikke har det samme lys. Min mand deltager af og til i aktiviteter i Kirken, og medlemmerne gør meget for at få ham til at føle sig velkommen i wardet. Jeg føler en evig taknemlighed mod vor himmelske Fader, hans Søn Jesus Kristus og de mennesker, som ikke så på mig, som det menneske jeg var, men som det menneske, jeg potentielt kunne blive. □

ER JEG PARAT?

Mauro Properzi
ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

Klokken var 0.15 en råkold nat. Jeg havde lige forladt politistationen og sat mig ind i det italienske *carabinieris* blå Alfa Romeo. Alle unge italienske mænd skal bruge et år på militær- eller samfundstjeneste. Jeg skulle gøre tjeneste i politiet. Den nat skulle jeg patruljere i byerne Jesolo og Cavallino nord for Venedig i tidsrummet fra midnat til klokken seks.

Jeg var ikke altid kommet godt ud af det med min kollega på grund af hans hidsighed og min ringe tålmodighed. Men vores forhold var blevet bedre i løbet af de sidste uges tid.

Pludselig lød der en anmodning om assistance over højtaleren. »*Avanti alla trentuno,*« svarede jeg. Hovedkvarteret informerede os om, at der netop havde fundet et bankrøveri sted i en landsby nord for Venedig. Mit hjerte begyndte at hamre, mens jeg tænkte på den mulige fare. Over radioen fortalte vagthavende os, at en politibetjent var blevet skudt under røveriet. De fire gerningsmænd var bevæbnet med russiske Kalashnikov-maskinpistoler. Man mente, at de ræsede mod Jesolo i en hvid Lancia.

»*Ricevuto,*« sluttede jeg, mens jeg automatisk rakte ud efter mit våben. Jeg vendte mig mod min kollega og spurgte: »Hvad gør vi, hvis vi ser dem?« Hans svar var koldt og kontant: »Skyder.«

Min kollega skiftede hurtigt gear. I tankerne begyndte jeg at gennemgå alle de forskellige situationer, som jeg snart kunne befinde mig i. Jeg var klar over, at vores liv var i fare, og jeg indså, at hvis vi stoppede fire bevæbnede mænd, havde vi ikke store chancer for at overleve. Min kollega var tavs og tilsyneladende upåvirket.

Er jeg villig til at dø for dette job og mit land? Spørgsmålet, som opstod i mit sind, blev straks besvaret af den ed, jeg havde aflagt, da jeg begyndte tjenesten. Jeg havde lovet at tjene det italienske folk og beskytte dem mod forbrydelser, om det så skulle koste mig livet.

Da vi kørte ind på hovedgaden i Jesolo, knugede min højre hånd fastere om geværet. Tanken meldte sig igen: *Er jeg parat til at dø? Er jeg rede til at møde min himmelske Fader?* Jeg begyndte at tænke på min familie, mit liv og mit vidnesbyrd om evangeliet. Jeg havde ikke gjort mig skyldig i større forseelser, og jeg mente, at jeg havde forsonet mig med de mennesker, jeg havde været uvenlig imod. Tanken fyldte mig med en utrolig fred. Mit løbske hjerte begyndte at banke med normal hastighed igen, og mit sind faldt til ro.

Vi stødte ikke på bankrøverne den nat. Jeg afsluttede mit tjenesteår i politiet et par måneder senere, uden at have affyret et eneste skud. Men jeg vil aldrig glemme den oplevelse. Den hjalp mig til at erkende, at vor himmelske Fader kunne kalde mig hjem når som helst – og jeg vil gerne forlade denne jord med en omvendt og ren sjæls indre fred. □

Den røde tråd

Petrea Kelly

På en bænk i Central Park i New York City sidder Lynda Gunther og broderer på en quilt, mens hendes børn klatrer og rutsjer og gynger og løber. I gennem næsten 20 år har hun taget sine børn med hen i parken og broderet minder og værdier ind i små stofstykker.

»Da Paul og jeg først kom til byen, havde vi tre små børn,« forklarer Lynda. »Meget få medlemmer af Kirken havde opdraget børn i denne by, og de fleste mennesker frarådede os at prøve. Jeg tænkte på den lille by, hvor jeg selv var vokset op, på de uafhængige og selvstændige mænd og kvinder, og jeg spekulerede på, om jeg kunne indføre disse værdier i mit nye miljø. Jeg ville også gerne have, at mine børn kunne løbe og lege udenfor – så jeg begyndte at tage dem med i parken. Broderiet holdt mig beskæftiget, når jeg ikke legede med børnene, og det gav mig tid til at bearbejde min usikkerhed omkring det at bo i storbyen.«

Lynda prøvede på kreativ vis at indføre de værdier i sit liv, som hun havde beundret hos andre mennesker. Konservering af fødevarer blev for hende et symbol på uafhængighed, så da hun ikke kunne få friske frugter og grøntsager til at sylte i byen, lavede hun en liste over alt det, som hun kunne huske, at hendes mor og bedstemødre hældte i sylteglas, og så broderede hun quiltstykker, som repræsenterede mange af de ting. Med sit broderi skabte Lynda en hyldest til sine pionerforfædre og en slægtshistorie til sine børn. Hun belærte også sin familie om uafhængighed, hårdt arbejde, selvstændighed, høstens lov og selvsikkerhed i nye omgivelser.

Da sylte-quilten var færdig, begyndte Lynda at arbejde på en quilt med slægtens historier. Siden er andre quilte fulgt efter, deriblandt mindequilte til hvert af hendes børn. Den tradition begyndte, da Lyndas ældste barn, Janelle, var syv år gammel. Lynda og Janelle samlede Janelles bedste børnetegninger, små breve og sågar et regnestykke og overførte dem til firkanter af hvidt stof. Derefter samlede Lynda stykkerne og syede en quilt ude ved køkkenbordet. Da Janelle blev døbt, var hendes barndom bevaret i en quilt. Seks andre quilte, som er vidt forskellige og repræsenterer det barn, der var

FOTO: BRIAN K. KELLY; QUILTE FOTOGRAFERET AF CRAIG DIMOND

Herover: Familien Gunthers stamtræ knytter generationerne sammen. Paul og Lynda, der er afbilledet i de ovale felter, blev gift i templet i Salt Lake City (øverst til højre) i 1966. Navnene på deres otte børn snor sig omkring træets stamme. De to agern rummer billeder af Lyndas og Pauls søskende og deres ægtefæller. Træets grene repræsenterer familien Gunthers forfædre. Lynda broderede deres underskrifter på quilten, og hvis de ikke var tilgængelig broderede hun deres navne med blokbogstaver. De huse, der omgiver træet, repræsenterer de huse, som Lynda og Paul har boet i. *Modstående side:* Lynda siger: »Mine quilte er eksperimenter. De er ikke perfekte.«

Herover: Til sin quilt valgte Janelle, den ældste datter, billeder, hun selv havde tegnet af sin familie, deres kvarter, deres hjem og en legeplads i nabolaget. Hun tog også nogle breve med, som hun har skrevet til sin mor, samt et regnestykke, som hun løste, da hun var seks år.

Den yngste datter, Jesse, på syv overfører sine kunstværker til stof, nu hvor hun og hendes mor arbejder på hendes quilt.

med til at skabe den, er fulgt efter. Lynda og hendes yngste datter, Jesse, er nu ved at samle kunstværker til den ottende quilt.

Lynda opmuntrer børnene til at bruge billeder, som de kan forestille sig, at deres egne børn vil synes om. De har medtaget tegninger af familiens hjem, selvportrætter, familien, yndlingsklasseværelser, legepladser og selv et busstoppested. Quiltene bliver vist frem ved særlige lejligheder som fødselsdage eller andre mærkedage.

»Jeg ville gerne kunne skrive,« siger Lynda eftertænksomt, »men det kræver ro og fred, og det har man ikke, når man bor i en lejlighed med mand og otte børn! Jeg kan arbejde på quiltene i parken og herhjemme og stadig være sammen med min familie. Jeg er ikke uddannet som kunstner, så da jeg begyndte, vidste jeg ikke, hvad jeg ikke kunne – Jeg kunne frit eksperimentere og skabe mine egne værker. Nogle var bedre end andre, men jeg holder af stof, og jeg kan lide at arbejde med det og skabe smukke ting af det.«

Lynda og hendes børn samler tegninger til en quilt i deres lejlighed i New York.

Lynda, der sidder omgivet af stoffer, familien og den by, hun elsker, forklarer: »På denne måde har jeg optegnet min personlige historie og min families historie.«

Herunder til venstre: Familiens lille forsker, Justus, det syvende barn, valgte tegninger af rumskibe, en drage, en borg med en voldgrav fuld af hajer og et selvportræt til sin quilt. *Nedenfor i midten:* Jansen, det sjette barn, smykkede sin sort-hvide quilt med et tivoli og et sørøverskib, såvel som historier fra skriften og et billede af Joseph Smith. *Nedenfor til højre:* Jordans quilt, som Lynda kantede med tæppestof til sit andet barn, indeholder en meget detaljeret tegning af talerstolen i kirkebygningen på Manhattan, tegnet af en meget opmærksom dreng, der uge efter uge sad på forreste række.

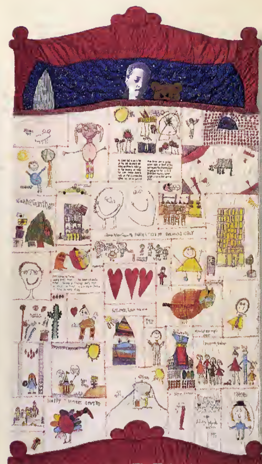

Til højre: Detaljerne på denne quilt, som børnene får lov til at sove med i ugen op til deres fødselsdage, repræsenterer historier, som har betydning for familien Gunther. Hønsene repræsenterer en historie om oldemor Gunther, der som barn skulle stå tidligt op for at fodre hønsene. Quilten rummer også Jonas og hvalen, som er en af deres yndlingshistorier fra skriften, templet i Salt Lake City, hvor Paul og Lynda blev gift og en kuvert fra Pauls mission i Tyskland. ☐

Janessa, familiens tredje barn, havde sin blå yndlingskjole med på sin quilt. Hendes tegninger hænger på væggen bag hende, en detalje, som er inspireret af familiens besøg på Metropolitan Museum of Art.

Til høje: Julia, det femte barn, ser ud til at sy sin egen quilt. *Yderst til højre:* Jilenne, det fjerde barn, ser ud til at sove i en seng dækket af sine egne tegninger.

Gunther
Am Hirschsprung 33
Berlin, Germany
LYNDA
1972

JEG MINDES

Richard M. Romney

Man ser det på alle nummerplader i denne provins. Man ser det på våbenskjolde og marmorstatuer. Det er provinsen Quebecs valgsprog: *Je me souviens.* Det betyder: »Jeg mindes«.

Og der er meget at mindes her. Det var i provinsen Quebec, at Frankrig og England engang kæmpede om herredømmet over Nordamerika. Her er store ødemarker og omvandrende indianerstammer, for hvem det er en udfordring at leve af de sparsomme ressourcer. Det er hjemsted for nogle af de ældste bosættelser på det nordamerikanske kontinent, fæstninger og brolagte gader, der nu er omgivet af forretningskvarterer og højhuse.

Og det er et sted, hvor de lokale, unge sidste dages hellige er klar over alt det, de bør huske på, ikke blot at bevare deres historie eller identitet, men også at efterleve Jesu Kristi evangelium.

EN HUSKELISTE

Léa Dussault har for eksempel en huskeliste, som hun følger. »Jeg arbejder på den hver dag,« siger den 15-årige pige fra St. Polycarpe, en lille by på grænsen mellem Quebec og Ontario nær Hawkesbury. »Jeg læser i skrifterne i 30 minutter, arbejder med seminar i mindst en halv time, arbejder på min personlige målsætning og læser min patriarkalske velsignelse. Jeg beder også meget. Det giver mig større selvsikkerhed. Ved sengetid sikrer jeg mig, at jeg har nået alle dagens åndelige mål. Ellers har jeg det ikke godt, når jeg lægger mig til at sove.«

Léa har sit eget valgsprog: »Jeg har valgt at være ét med Kristus i dag.« Hun gør sit bedste for at leve op til den udtalelse.

EN ERINDRING

»Man må huske på de velsignelser, man kan opnå ved at være trofast,« siger 15-årige Marc-André Côte fra Chicoutimi. »Hav altid det mål i tankerne. Engang, da Oliver Cowdery var ved at miste modet, mindede Herren ham om, at han skulle huske på, hvad han var blevet lovet, hvis han ville forblive trofast. (Se L&P 6:3). Ved at tænke på det celestiale rige og ophøjelsen kan man finde styrke til at sejre i livets kampe.«

Marc ved, hvad han taler om. I fire år var han væk fra Kirken, men for omkring to år siden blev han ved med »at spørge mig selv, hvad jeg egentlig brugte mit liv på. Jeg søgte efter noget, og jeg mindedes, hvordan jeg havde haft det i Kirken. Jeg følte Ånden sige til mig: 'Gå derhen!' Så jeg besluttede at gøre forsøget. Jeg havde forestillet mig, at det ville være svært at vende tilbage, men det var let. Det var endnu bedre, end jeg huskede det. Jeg læste meget og studerede meget og fik virkelig et vidnesbyrd om, at dette her er den sande kirke, organiseret sådan som Frelseren ønsker det.«

ET EKSEMPEL

Julia Awashish, en 17-årig indianerpige fra Quebec City, er enig med Marc:

***Side 40:* Alexandra Gilbert og Vetséra Lapierre repræsenterer mange unge fra Quebec, som har gjort *Je me souviens* – Jeg mindes – til en livsstil. *Herunder:* Léa Dussault sammen med sin far, Yvan, og sin bror Jean-Francois.**

FOTO: RICHARD M. ROMNEY

»Vi må altid huske på de pagter, vi indgik ved dåben,« siger hun. »De løfter, vi har givet vor himmelske Fader, er det, der gør os til stærke medlemmer af Kirken. Det er seks år siden, jeg blev medlem af Kirken. Jeg er glad for, at min mor og jeg blev medlemmer, for det har været en stor hjælp for mig, når jeg har problemer, og det hjælper mig til at huske at være glad, for evangeliet er glædens budskab.«

Julia siger, at da hun og hendes mor vendte tilbage for at besøge slægtninge i deres hjemby Obedjiwan, som ligger meget langt nord for Quebec, var der »til at begynde med en del sladder om os, fordi vi var sidste dages hellige. Men nu har alle set, at vi er venlige, almindelige mennesker, så nu har de accepteret os.«

***Herunder:* Madeleine og Olivia Montminy udtrykker taknemlighed for deres mor, som også er deres seminarlærer. *Næste side:* Jarom LePierre og Robert-Emmanuel Duchesne.**

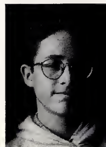

EN FULDKOMMEN FRED

Vetséra Lapierre, 14, der også er fra Quebec City, siger, at hun altid vil mindes sin første rejse til templet i Toronto, hvor hun udførte dåb for de døde. »Jeg var så lykkelig for at være der sammen med så mange unge medlemmer af Kirken. Glæden fyldte mine øjne med taknemligheds-tårer,« forklarer hun. »Det var noget, jeg havde drømt om i årevis, og nu blev min drøm så til virkelighed. Da vi trådte ind ad døren til Herrens hus, fornemmede jeg straks en fuldkommen fred, en åndelig styrke, som voksede og voksede, mens vi udførte dåb. Jeg har haft den følelse hos mig lige siden. Når jeg nu står over for en fristelse, tænker jeg på, hvad jeg følte i templet. Jeg ønsker altid at føle den fred, og jeg vil vende tilbage til templet igen og igen.«

Alexandra Gilbert følte en lignende tryghed, da hun traf præsident Gordon B. Hinckley ved indvielsen af templet. Den 14-årige pige fra byen Alma siger: »Han var ikke Kirkens præsident dengang, men det er han nu. Han var på vej op ad trappen til templet, og så stoppede han op, trykkede mig i hånden og snakkede lidt med mig. Han er meget rar. Jeg forstod ikke så meget af det, for han talte kun engelsk til mig. Men jeg havde en dejlig følelse, mens han var der. Jeg vil altid mindes mit møde med ham, og jeg vil huske på, at vi har en levende profet.«

EN FORPLIGTELSE

Robert-Emmanuel Duchesne på 13 bor i den lille by St. Monique, der ligger ca. 45 minutters kørsel fra Alma ved Lac St.-Jean. »Selv om vi kommer i en lille gren, foretager vi os det samme, som andre i Kirken gør. Vi har ungdomsaktiviteter. Vi går til vores møder hver søndag. Somme tider, når mine venner har lyst til at lave et eller andet, så inviterer de mig med, men de ved, at jeg er i kirke om søndagen.« Han har indgået et løfte om at holde sabbatten hellig, og han husker det løfte.

Han husker også på sin forpligtelse til at ære sin kaldelse. »Der er kun to aronske præstedømmebærere i grenen i Alma, og det er jo ikke ret mange. Men vi gør vores bedste for at tjene, og jeg minder hele tiden mig selv om, at der er mange små børn i vores gren, som vil vokse op i Kirken og få grenen til at vokse. De mindste børn har brug for, at vi baner vejen, arbejder hårdt og er gode eksempler.«

Vi finder en lignende forpligtelse over for Det Aronske Præstedømme i Rimouski, en by i den østlige del af provinsen nær St. Lawrence-flodens munding. »Vi er begyndt at indsamle fasteoffer ved at gå rundt og besøge alle medlemmer-

Olivia og Madeleine Montminy glæder sig over at støtte hinanden i Kirken og tjene andre i deres by.

nes hjem,« forklarer Hugo Lêvesque på 16. »Vi må besøge en del af dem i bil, fordi omkring 50% af grenens medlemmer bor i andre små byer i området. Men vores grenspræsident siger, at på Joseph Smiths tid gik Det Aronske Præstedømme fra dør til dør og indsamlede fasteoffer, så hvorfor skulle vi ikke gøre det samme? Det er med til at minde os om vores ansvar.«

ET SKRIFTSTED

»Jeg læser skrifterne med min familie hver morgen,« siger Olivia Montminy på 17, som bor i Scott og går i kirke i Lévis. »Og i løbet af dagen tænker jeg på det, jeg har læst i skrifterne, eller på den salme, vi sang sammen i familien, og så har jeg det i tankerne hele dagen.«

Det er hun ikke ene om. De unge fra Montreals Lemoyne Ward studerer skrifterne regelmæssigt, og hver af dem har et yndlingsskriftsted. For Ariane Caron på 15 er det der, hvor Nephi taler om at skrive det, der behager Herren, ikke det, der behager verden (se 1 Nephi 6:5). »Jeg læste det med min mor, da jeg var lille, og jeg følte sådan en dejlig ånd, at jeg måtte stoppe op og læse det igen. Det viste mig virkelig, at skrifterne kommer fra Gud. Det var begyndelsen til mit personlige vidnesbyrd.«

ÅBENT HUS

For Olivier Carter på 15 er det beretningen om de 2000 unge krigere i Alma 53. »De huskede på det, som deres mødre havde lært dem« siger han, »og de var fuldstændig lydige mod budene.«

Og for Esther Caron på 17 er det Filipperne 4:13: »Alt formår jeg i (Kristus), der giver mig kraft.« Det er et skriftsted, hun mindes tit og gentager igen og igen, når hun har brug for en påmindelse om at udvise tro.

ET MÅL

De unge sidste dages hellige i Quebec ved, at der er meget, de bør mindes hver dag, såsom nødvendigheden af at være gode eksempler, at efterleve visdomsordet, at holde sig moralsk rene, at være gode mod deres familier og at forkynde evangeliet. Men i alt, hvad de siger og gør, stræber de efter at holde de pagter, som de fornyer hver uge – at de altid vil mindes Frelseren. □

FOTO: FREDERICK FROERER III

En af de bedste måder at få nye venner på, er at invitere dem på besøg, ikke? Det var, hvad Montreal Ward i Mount Royal Stav i Montreal gjorde. Deres nye kirkebygning vakte så stor interesse i kvarteret omkring La Salle, at wardets ledere besluttede at holde åbent hus.

Og da de gjorde det, spillede wardets unge en væsentlig rolle. De sidste dages hellige teenagere serverede forfriskninger, arrangerede parkering og bød gæsterne velkommen.

»Det var en dejlig oplevelse, fordi det gav andre mennesker i området mulighed for at lære os bedre at kende og høre, hvad vi tror på, og hvad vi gør,« forklarer Melissa Poirier på 15. Flere end 300 ikke-medlemmer besøgte bygningen.

Adspurgt om, hvorfor han og hans familie var kommet for at se bygningen, svarede en mand: »Vi overværede første spadestik-ceremonien sidste år. Vi har set den smukke bygning skyde til vejrs. Og nu vil vi gerne se den indvendigt. Vi glæder os meget!«

En kvinde sagde: »Jeg har min egen tro, men jeg var interesseret i at se bygningen.« Hun tilbragte timevis med at stille spørgsmål, og da hun gik, sagde hun: »Jeg anede ikke, at I troede på Kristus. Jeg er meget imponeret.«

Den nye bygning vakte også en mindre protest. »Der stod to mænd uden for i regnen i seks timer og uddelte litteratur imod Kirken,« siger Melissas tvillingebror Shawn. »Vi havde ondt af dem, så vi gik ud med to tallerkener med kager til dem. Det så de ud til at være taknemlige for.«

Udover at holde åbent hus, arrangerede wardet også en middag for La Salles borgmester, byrådet, entreprenøren, designerne, arkitekterne og andre, der havde været involveret i byggeriet.

»Middagen foregik i et hurtigt tempo, så vi måtte være på tæerne hele tiden,« siger Shawn. »Men vi fik megen ros. Jeg synes, at det var et godt tegn på, at lokalsamfundet er interesseret i os og accepterer os.« □

LET OG ELEFANT

Når det gjaldt forkyndelsen af evangeliet, var jeg fintfølende som en elefant.

Terri Reid

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

Mine første par måneder som medlem af Kirken var barske – især for mine venner. På den ene side var jeg begejstret over det, jeg havde fundet. Især den indre fred og glæde, som jeg følte i mit nære forhold til min himmelske Fader og Jesus Kristus.

På den anden side var jeg så ivrig efter at fortælle andre om min forståelse af det gengivne evangelium og dets lærdomme, at jeg begyndte at revse mine venner uden for Kirken, når de gjorde noget, jeg syntes var forkert.

Jeg var lige så fintfølende som en løbsk elefant.

En aften først på sommeren fik jeg endelig øjnene op for, hvor fordømmende og selvretfærdig jeg var blevet. Omkring fem måneder efter min dåb var jeg til en udendørskoncert med en god ven. Mens vi gik rundt for at finde et sted, hvor vi kunne spise vores medbragte mad, inden koncerten begyndte, lagde jeg mærke til, at mange havde taget vin med til deres mad. Jeg kunne ikke lade sådan en lejlighed til at vise, hvor meget jeg havde lært som medlem af Kirken gå fra mig, så jeg hvæsede til min ven: »Se på alle de mennesker, der sidder og drikker vin. Det er jo afskyeligt!«

Min rare og tålmodige ven vendte sig mod mig og sagde: »Jeg er sikker på, at når jøder går på restaurant, så vandrer de ikke rundt og revser dem, der sidder og spiser skinke.«

Endelig var jeg fornuftig nok til at tie stille og tænke over det, han havde sagt. Jeg blev klar over, at der intet sted i de lektioner, jeg havde modtaget, var blevet sagt noget om, at medlemmerne skulle gå ud og dømme deres næste. Tværtimod var ordene »eksempel« og »elske sin næste« blevet brugt meget.

Skamfuld takkede jeg min ven for hans kloge ord og undskyldte min manglende takt.

Jeg er glad for at kunne sige, at hans budskab gik klart ind. Jeg holdt op med at forlange, at mine venner skulle ændre sig, og begyndte i stedet at forlange forandringer af mig selv. Jeg holder stadig meget stærkt på det, jeg tror på, men jeg gør det på en høflig måde – en måde, der heldigvis har gjort det lettere for mine venner at tale med mig om Kirken. □

»MED ØJET ALENE FÆSTET PÅ GUDS ÆRE«

Beth Dayley

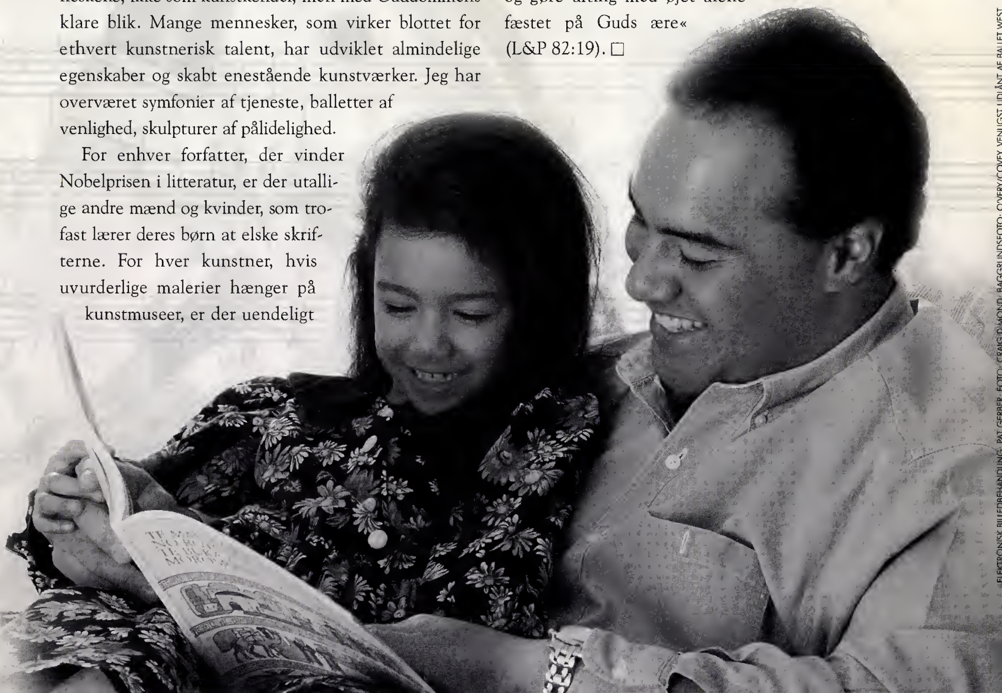
Jeg er virkelig forbløffet over den skønhed, som mænd og kvinder skaber ud af enkle midler – symfonier skabes ud fra et begrænset antal noder. Vidunderlige malerier fremtrylles fra kun tre grundfarver. Drømme og håb knyttes sammen til smukke stoffer. Kunstnernes materialer er sjældent enestående eller usædvanlige. Det er hans eller hendes tid, talent og arbejde – og inspiration – der forvandler det almindelige til det ualmindelige.

Hvor er jeg dog taknemlig for at Gud betragter menneskene, ikke som kunstkender, men med Guddommens klare blik. Mange mennesker, som virker blottet for ethvert kunstnerisk talent, har udviklet almindelige egenskaber og skabt enestående kunstværker. Jeg har overværet symfonier af tjeneste, balletter af venlighed, skulpturer af pålidelighed.

For enhver forfatter, der vinder Nobelprisen i litteratur, er der utallige andre mænd og kvinder, som trofast lærer deres børn at elske skrifterne. For hver kunstner, hvis uvurderlige malerier hænger på kunstmuseer, er der uendeligt mange mennesker, som tegner et liv i opofrelse og hengivenhed. For hver komponist, hvis sange fanger publikums smag, er der myriader af mennesker, hvis liv er en hyldestsalme til Gud.

Enhver angrendes bøn betyder meget for Gud. Enhver trofast familie kan være et billede på himlen. Enhver oprigtig indsats bliver et udtryk for tro og håb. Enhver dydig handling kan styrke en andens tro.

Det er vores motivation, ikke vores medie, som betyder noget. »Enhver skal søge sin næstes fordel og gøre alting med øjet alene fæstet på Guds ære« (L&P 82:19). □

ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: PAT GERBER; FOTO: CRAIG DIMOND; BAGGRUNDSFOTO: O'VERY/COVEY, VENLIGST UDLÅNT AF BALLET WEST

***Fremad, altid fremad,* af Glen S. Hopkinson**

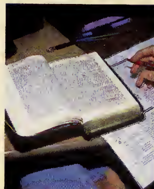
Tvunget bort fra deres hjem i Nauvoo satte det første kompagni af sidste dages hellige over Missouri-floden i februar 1846 og slog lejr ved Sugar Creek i det sydøstlige Iowa. Derfra begyndte de, tynget af sne og bidende kulde, deres 2000 kilometer lange vandring vestpå under Kirkens lederes opsyn.
Maleriet er venligst udlånt af Lennon og Suzanne Ledbetter.

I det historiske Quebec i Canada skriver unge sidste dages hellige deres egen historie ved at mindes Frelseren og leve op til deres dåbspagter.
Se »Jeg mindes,« side 40.

97988 110
DANISH